

Obloha byla modrá jako safír na masivním prstenu, který zdobil tlustý ukazováček pravé ruky doktora Madera, který před chvílí chvatně opustil jídelnu sanatoria ve švýcarském Davosu, aby co nejrychleji předal zprávu krejčímu Lukáčkovi, který měl na kraji lázeňského střediska pronajatý dům, který ovšem částečně pronajímal dál jednomu podivnému nájemníkovi a doufám, že nám vybudě trocha času, abychom se mu věnovali podrobněji, ale teď ho opravdu nemáme, protože se musíme věnovat doktoru Maderovi a jeho zprávě, kterou si pomocí dešifrovací mřížky dešifroval z týdeníku Time, který byl pacientům a hostům luxusního sanatoria spolu s mnoha jinými světovými deníky a týdeníky a měsíčníky k dispozici na stojanech stojících vpravo od vchodu do jídelny, jejíž světlý a vzdušný prostor poskytoval místním pacientům náležité pohodlí k zažití výtečných snídaní, na kterých se zde opravdu nešetřilo. Dnes si dr.Mader, jinak sedící v jídelně u stolu pro šest osob hned naproti onomu stojanu s tiskovinami a to zády ke vchodu a čelem obráceným k velkým francouzským oknům, z nichž byla úžasná vyhlídka na alpské velikány na obzoru, za nímž právě v Zurichu přistálo letadlo s několika státníky a bankéři, dopřál několik franfurtských párků, kakao a kávu a přitom si listoval výše zmíněným týdeníkem z druhého květnového týdnu roku 2011 a v článku věnovaném blížícímu zasedání mezinárodního měnového fondu ho cosi zaujalo.

Byl to zhovadilý sobec. Dýchal s hubou zásadně otevřenou, aby vydýchal co nejvíc vzduchu. Když potkal něčí čtvrt hodinku slávy, snažil se ji intenzivně prokládat nemístnými poznámkami a výsměšným pochechtáváním. Nemyl se a schválně smrděl. V uzavřené místnosti se spoustou lidí se schválně potil. Předstíral lásku k citově nenaplněným a smával se na pohřbech. Radikální blbec, chtělo by se dodat a dodává se. Radikální blbec a jeho rádoby život.

Možná, že ho někteří znali pod pojmem Lukáček. Možná mu i někdo věnoval dostatečný prostor pro to, aby jím mohl začít pohrdat.

Lukáček byl sobec. Jeho snaha uplatnit se na trhu jako krejčí ztroskotala už při úmyslu. Nenáviděl. Krejčí Lukáček nenáviděl intenzivně a bez výběru. Při zkouškách nastavoval špendlíky tak, aby se zákazníkovi zapíchly na co nejnepříjemnějších místech. Nezdravil, a když, tak jen nevrlym zamručením. A přesto si zařídil v pronajatém domě krejčovskou dílnu. Zákazníků měl i přes své chování dostatek. Sanatorium ho zásobilo stále novým materiálem pro jeho experimenty na poli neurvalosti.

Jediný člověk, ke kterému Lukáček necítil až bolestný odpor, byla jeho neteř Lucie.

Čtrnáctiletá dcera jeho nenáviděné sestry, která měla být, a v Lukáčkově hlavě byla, jeho dcerou.

Možná jen díky Lucii ještě nenapouštěl Lukáček špendlíky jedem. Možná jen díky Lucii byl ještě člověkem.

Ale Lucie tu nebyla. Za výlohou hnil bezoblačný den. Paninky ze sanatoria se vrhnou za nákupy. A snad, třeba, někdo otevře dveře, zvonek zacinká a míra Lukáčkovi tolerance přeteče k flakónku s jedem.

Mohl by sis, milý čtenáři, pomyslet o krejčím Lukáčkovi ledacos nepěkného, ale jak už to v životě bývá není vše tak, jak to vypadá na první pohled, který Lukáček vrhl na poslední stránku své nové povídky končící slovy flakónku s jedem.

Lukáček se poškrábal za uchem a zamyslel se nad dalším dějem a napadlo ho, že dr.Mader by vlastně k němu nemusel nikdy dojít a poté začal opět psát, že sotva dr.Mader prošel kolem nádraží stalo se, že místo aby pokračoval po cestě dolů do vsi, vrátil se k nádraží a zašel do malé restaurace, aby si tam objednal kávu a potom nad šálkem popustil uzdu fantazii.

Představil si, že právě před chvílí prošel kolem nádraží a pokračoval dolů do vsi na návštěvu krejčího Lukáčka, kam skutečně asi po půlhodině dorazil. Zaklepal a šáhl na kliku a v tu

chvíli se běh doktorových představ začal navíjet pozpátku, tudíž najednou začal vidět svoji cestu za Lukáčkem jako ve filmu puštěném pozpátku, jehož děj jej po nějaké době přenesl do jeho pokoje v sanatoriu ještě předtím než sestoupil dolů do jídelny na opulentní snídani, kdy si dopřál několik šálků horké čokolády a několik výtečných lívanců a výbornou omeletu, ale nejsme tady přeci od toho abychom studovali jídelníček nějakého doktora filosofie, který sem do Davosu přijel z Prahy, aby si zde odpočinul, ty doby, kdy se tady léčila tuberkulóza již dávno minuly, i když léčebné pobyty mělo sanatorium Berghof také ve své pobytové nabídce, a aby tady příležitostně napsal několik kapitol své knihy věnované Nicotě, jejíž titul měl koneckonců znít Nic a Nicota. Doktor se právě probudil a když se trochu nadzvedl, aby se podíval kolik je hodin, zahlédl v zrcadle nejenom svoji pomačkanou padesátiletou tvář, ale jak už u zrcadel bývá, také část pokoje, který se nám ovšem momentálně nechce popisovat, i když zrcadlový odraz nám k tomu poskytuje víc než dobrou příležitost, ale kohopak by prosím zajímal popis hotelového pokoje v nějakém sanatoriu kdesi ve Švýcarsku, ale ono by to vlastně ani nemuselo být tam nýbrž docela dobře v Praze, protože si teď nejsem vůbec jist jestli jsem zpětný chod Maderových představ sledoval dostatečně pečlivě a jestli mi v tom neuklouzl jeho snový přechod až do jeho domovské postele, ale asi to bude ve Švýcarsku, neboť pohled do zrcadla mne ubezpečuje, že jedině blázen by si zařídil ložnici ve stylu hotelového pokoje, i když zatím toho o našem hrdinovi vím příliš málo, abych si mohl dovolit posuzovat jeho duševní zdraví, které ale asi nebude úplně v pořádku, zejména, když si uvědomím důvody jeho letní cesty do Švýcar, které nám snad ještě dodatečně vyplynou z plynutí našeho příběhu a zejména také to, že ten pán místo toho, aby pokračoval v cestě za krejčím Lukáčkem, nejenom, že usedl v restauraci, kde si mimo jiné po chvíli objednal sedmičku ryzlinku, ale že ve svých představách se dokonce místo cesty vpřed vydal na cestu vzad, a po všech těch větvích dokonce vylezl z postele a začal se věnovat ranní toaletě.

Lukáček založil dokončenou povídku do šuplíku k ostatním, tak jak to dělal obvykle. Zavřel pero, které bylo jeho chloubou, protože ho dostal od otce, který ho dostal od svého otce, který ho dostal od svého otce, který ho dostal od své snoubenky, která se mu naneštěstí utopila při letním výletu po Vltavě, kam pluli se společností, loďky oblepeny piknikovými koši a nad hlavami krásně rozjasněnou oblohu. Snoubenka vypadla v nestřeženou chvíli z lodě a, jak si žádala doba, protože byla oblečena ve velkém množství šatstva, potopila se rychleji než kamenné koryto. Na břehu stál chlapec, kterému táhlo na jedenáctý rok. Shodou okolností se jednalo o praděda poštovního doručovatele, který právě zazvonil na Lukáčkův zvonek a nervózně si otřel nohu o rantl chodníku. Lukáček se postavil na nohy a s nuceným, koho to k nám čerti nesou, se vydal otevřít. Snad je to doktor Mader, pomyslel si Lukáček a za oknem spatřil straku, která postávala na parapetu, huš ty ptáku, vypadlo z Lukáčka, mám návštěvu, někdo zvoní. Otec otce otce pro snoubenku hrdinsky skočil, vlny se nad ním zavřely a nebýt promiskuitní sebedůvěry chlapce na břehu, kterýžto pudově skočil již při snoubenčině pádu do vody, aby ji zachránil, vytáhl na břeh zemdleného otce otce Lukáčkova otce, možná by ani Lukáčka nebylo. Na každý pád staříčkový vnuk zachránce Lukáčkova praděda stál za Lukáčkovými dveřmi, aniž by jakýmkoliv způsobem tušil, že doktor Mader je nedaleko se sklenkou ryzlinku v ruce a přemýšlí o chodu světa, o nebojácnosti myšlenek obracet se i proti sobě a o chuti, která se někomu jeví zvrácená, někomu zase zcela přirozená. Dr. Maderu hnala povinnost k Lukáčkovi, ke kterému se měl dopravit, dle instrukcí, v co nejkratší době, ale restaurace přepadla Maderovu touhu kochat se krásněm na nečekaném místě, které by se dalo nazvat zhýčkanost žaludečních šťáv, kde dodávat ryzlink a poté ho doplnit jakýmsi štrúdlm na Švýcarský způsob, dělalo dr. Maderovi snad až nezřízenou radost. Poptávoval na svět přes prosklené dveře, za kterými právě utíkal malý kluk své matce, která se rozpačitě usmívala na okolí a přes zuby nechávala plynout hněvivé dětské nadávky. Dr. Mader neslyšel nic, než šum restaurace, který způsobovaly mlející čelisti dalších, zhruba deseti, návštěvníků, ale stačilo

mu se zadívat do matčina výrazu a hned věděl, hned se začal nad tou rošťárnou mládí usmívat. Den před odjezdem do Davosu si dr. Maderu zavolala státní návladní a že prý musí tohle a snad i támhleto a, když dovolíte, doktore Madere, bylo by potřeba i tohle, snad si, pravila, uvědomujete zodpovědnost vaší návštěvy v Davosu, nechceme žádné problémy, jde nám o precizní práci bez účasti médií, to je vám doufám jasné. Dr. Mader přikývl na telefon, který ležel státní návladní na stole a s trpkostí zalitoval, že mu není dvacet, maximálně třicet, aby se mohl zadívat té slečince před ním do očí a pravit něco na způsob, velmi vám to sluší, a nenechat se polít studem nad vlastní vyzrálostí, kterou vlastně jen předstírá, aby si zachoval jisté dekorum pro společnost tak žádané.

Dr. Mader si dočistil zuby, dopil ryzlink a zároveň si dočetl zahraniční rubriku Herald Tribune a nejenom on se podivil nad tím, kolik věcí zvládne najednou. Že by se roztrojil? Či to byl výsledek tajuplných duševních pochodů? Nevíme.

Každopádně víme, že náš hrdina byl zaměstnancem kulturního odboru ministerstva zahraničí a že mu jeho klidné zaměstnání umožňovalo časté vysedávání v pražských kavárnách a dokonce i vinárnách, kde se zaměstnával mimo popíjení různých nápojů také četbě nejenom zahraničního tisku a tak plynula léta, v nichž se toho ledacos událo. Svět vyloženě praskal ve švech a dalo by se říci, že se vše řítilo do řiti, ale od oblíbeného Maderova stolku v kavárně Louvre to nevypadalo zas tak hrůzostrašně, protože různé ty události přeměněné do úhledných řádek z úhledných černých písmenek ve vyzehlených novinách měnily skutečnost v zajímavou dobrodružnou četbu.

Dále víme, že si začínáme trochu protiřečit, protože Mader si měl jet do Davosu odpočinout a teď to vypadá, že tam odjel pracovně, jak se brzy dovíme, až mu v aktovce zazvoní telefon a z průběhu rozhovoru vyplyne, že se věci mají trochu jinak, než jsme původně domnívali a také se dozvíme, že na dokončení své studie o nicotě patrně nebude mít vůbec čas.

Dr. Mader odložil noviny, v nichž se mimo jiné psalo o setkání významných finančníků a politiků ve švýcarském horském středisku Davos, zapálil si cigaretu, když v tom ho z rozjímání vyrušilo zvonění telefonu.

Nejenom, že zazvonil telefon, ale právě v tom okamžiku se lámala přítomnost, aniž by si to někdo příliš uvědomoval, stala se z ní minulost a spousta souběžných událostí se propadlo do propadliště času, kamsi do minula, zároveň se nastupovala budoucnost proměněná ovšem rychle v přítomnost a ta zase v minulost a kdesi se cosi tiše zavlnilo a černí vesmíru cosi proletělo. Že by to bylo neutrino. V tom případě určitě nebylo samo. A než stačil Mader vytáhnout aparát z aktovky proletěl mu houf neutrin hlavou stejně jako mu při pohledu na vyzvánějící telefon proběhlo tušení čehosi neblahého.

A tak se stalo, že Mader dopil ryzlink a také to, že jednoho dne rozkvetlého událostmi a šeříky stál v mírných rozpacích ve svém útulném bytě na Vinohradech nad svým kufrem a pozoroval s úžasem hromady věcí na posteli, které si tam snesl, aby se připravil na nečekanou cestu do Švýcarska. Na posteli se jeho přičiněním vytvořilo přímo dadaistické zátiší, jež by vystaveno v nějaké galerii moderního umění jistě vyvolalo úžas u nejednoho znuděného diváka především svoji zcela originální nesourodostí, protože v otázkách současné mody byl Dr. Mader na rozdíl od otázek současné filosofie značně nepoučen. Každopádně si nezapomněl připravit zubní kartáček a náhradní trenýrky a zejména malou žlutou obálku, o jejímž obsahu toho věděl asi tolik jako o podstatě neutrin.

Příjemně vyladěná sedmičkou ryzlinku porozhlédl se po restauraci, aby mohl upozornit číšníka na placení, když tu se náhle rozevřela prosklená křídla vchodových dveří a dovnitř vstoupil elegantně oblečený muž, jehož brilantový manžetový knoflík umístěný několik centimetrů nad zlatými švýcarskými hodinkami Patek Philip zachytil doktorův pohled s uhrančivostí hadího oka.

Mader chvíli upřeně pozoroval modrý smaragd cizincova manžetového knoflíčku a pár vteřin si připadal jako kobra uhranutá fakirovou pišťalou, ale tento stav trval opravdu jenom pár vteřin a on si náhle uvědomil, že už dávno měl být u Lukáčka, u něhož si nechával šít oblek a u něhož se měl s někým potkat, aby mu předal onu žlutou obálku, o jejímž obsahu toho věděl asi tolik jako já o pokračování tohoto opusu a proto rychle zaplatil.

Při odchodu z restaurace stačil ještě zachytit rozmazaný kus fyziognomie návštěvníka s manžetovým knoflíčkem a uvědomil si, že toho chlapa už někde potkal, ale nemohl si za zaboha vzpomenout kde.

Teprve venku před nádražím na to přišel. Ano, určitě ho musel potkat u Lukáčka. Zřejmě si tam také nechává něco šít či upravovat a přitom si šáhl do náprsní kapsy, aby se ujistil, že v ní má obálku, ale jeho prsty hmatly do prázdna a Maderovi se přímo zatmělo před očima, zatímco žlutá obálka v klidu ležela obklopena jeho ponožkami a trenýrkami v kufru ještě ne zcela vybalenému, protože vedle několika nátělníků v něm vedle žluté obálky bylo také pár bílých kapesníků a pochopitelně také několik knih proslulého současného německého myslitele Schnabeho, který toho času také dlel v našem proslulém resortu, ale to by vlastně ani nemělo nikoho překvapovat, protože toho času tam dlelo mnoho různých významných osobností a to bohužel povětšinou mužského rodu, i když nějaká prostitutka by se tady také asi s trochou dobré vůle dala najít, ale povětrné ženštiny každopádně nepatřily do okruhu zájmů italského profesora Scatola, který sem přijel teprve především, aby se zúčastnil veřejné diskuse s výše zmíněným Schnabem, což byla dlouho očekávaná událost nejenom proto, že oba pánové byly svými názory přímo světově proslulí, ale také proto, že se jejich světově proslulé názory přímo diametrálně rozcházel a jak je patrné z obsahu cestovního kufru našeho hrdiny, vypadá to, že stranil spíše německé straně před stranou italskou, ale pochopitelně několik knih v kufru ještě nedělá světový názor a je docela dobře možné, že dával spíše přednost jasnému rozumu italského racionalisty před apokalyptickými vizemi severského mága, který se shodou okolností ubytoval v hotelu Berghof a který kupodivu ve svém elegantním koženém zavazadle neměl žlutou obálku tajuplného obsahu, ale za to tam byla k vidění luxusní holící souprava umístěná v pouzdru ze sloní kůže sestávající několika patřičných částí umístěných v přesných pochromovaných pouzdrech, vedle něhož ležel řádně srovnaný sloupek černých trenýrek, pod nímž se nalézal do komínku zarovnaný sloupek nátělníků a pochopitelně v něm také nechyběly knihy, jejichž autorem ovšem nebyl Johann Gottlieb Schnabe ani Giovanni Scatola, nýbrž až na pár výjimek, a to jednu, přičemž knihy byly pouze tři, Thomas Mann, přičemž hřbet jedné z nich byl částečně překryt cípem košile, takže zaboha nemohu přecítit jejího autora, ale snad si ji Dr.Schnabe přeci jenom z kufru vytáhne a nám bude dopřáno rozluštit nápis na hřbetu, ale vůbec bych se nedivil kdyby to bylo něco od Heideggera.

A tak zatímco silně rozrušený Mader prohledával svoje kapsy jakási ruka v tmavě hnědé řidičské rukavici otočila klíč ve dveřích pokoje č.29 a netrvalo to příliš dlouho a mezi jejími prsty se objevila žlutá obálka rozměru A5 silná přibližně dva centimetry, ale vzdálenost, která dělila Dr.Madera poté co definičně zjistil, že obálka je někde, kde neměla být, od zešílení byla rozhodně daleko kratší a zřejmě také proto neměl čas a náladu k úvahám o relativitě dějů a okolností, v nichž je nám dáno pobývat, aniž by ovšem kdokoli věděl proč je to všechno tak zatraceně relativní.

Svůj nenadálý objev učinil Dr.Mader asi pět set metrů od nádraží a ani velkolepé horské panorama ozářené dopoledním sluncem nemohlo utišit jeho rozrušení, ale tolik mu bylo jasné, že bez obálky k Lukáčkovu nemůže a když špičkou nablýskané polobotky uhasil a rozdrtil nedopalek třetí cigarety, otočil se zády k nedaleké vsi, která už dávno nebyla tím, čím byla pro její návštěvníky před sto lety, a vyrazil zpět k nádraží. Uklidňoval se po cestě tím, že ji možná vytratil při placení a nebo ji zkrátka zapoměl v kufru.

Po cestě zpět k restauraci potkal postaršího pošťáka, který měl výraz absolutního kreténa a natolik byl Mader při smyslech, že mu zpotvořený pošťákův obličej připomněl všední skutečnost, že v některých alpských údolích býval kretenismus poměrně rozšířenou úchylkou než odpovědné orgány přišly na to, že za to může nedostatek jódu, ale to už vstupoval do restaurace, kde se v průběhu těch několika minut ledacos změnilo, ale mistr Cháb se nezměnil, alespoň některé jeho zvyky byly stejné a zejména chorobná záliba v drahocenných manžetových knoflíčcích mu určitě zůstala. Konec konců právě on seděl u stolu, kde ještě před chvílí popíjej svůj ryzlink dr.Mader, v klidu pil kávu a uvažoval o různých budoucnostech, zkrátka o tom, co by mohlo být, ale také nemuselo, vždyť budoucnost je jako propast... Docela vpravo v rohu, kde ještě před pár minutami diskutovala mladá dáma zřejmě se svým přítelem číšník právě přinášel pivo mladému polákovi. Není bez zajímavosti, že v torně na oběd ležela polákovi žlutá obálka velikosti A5 se zcela neznámým obsahem. Nikdo ovšem netvrdí, i když to tak může vypadat, že by to byla obálka identická s tou Maderovou. Ale vraťme se do prehistorie, která je pro chod děje nanejvýš důležitá.

Dr. Mader nebyl vždy doktorem. Před porodem jeho matka pronesla, že nosí v lůně budoucího Krista, nikdy netvrdila, že je to doktor. Byla si tím jistá tak mohutně, že se snažila i gynekologa přesvědčit, že její pochva je mužským chříčcem zatím nepostižena. Gynekolog jí to po kratším nátlaku, který se neobešel bez ohnutých vyšetřovacích kleští a vyděšené sestřičky, s úlevou odsouhlasil. Ale dr.Mader se nevyvíjel dle představ potencionální bohorodičky. Nežehnal, ale na osud si žehral. Disputace s pochybnými mudrci nevedl, ale partu chuligánů vedl vcelku obstojně. Kradl a v pubertě se nemyl. Ne že by nechtěl, ale jakýsi vzdor vůči chodu světa mu to nedovoloval. Smrděl rád a na protest. Byl agresivní. Týral mladší děti. Mlátil téměř do všeho co bylo rozměrově menší než on. Když v patnácti vztekle rozbil i atom, usoudila matka, že čeho je příliš, toho džbán utrhnout a vyhodila výchovně dr. Madera na ulici. Ať se stará sám o sebe, když už má tolik energie. Však on ji, soudila moudře matka, nasměruje správným směrem. Čtyřicet dní na poušti neobklopen mateřskými pudry mu udělá lépe než desetiletí nepřetržitého katechizmu. Snad i učedníky si sežene. V sandálech chodit začne. Místo holé lebky obleče se do vlasů dlouhých. Ale přepočítala se matka převelice, ač jsme jen svědky jakéhosi nádechu historie dr.Madery, musíme uznat, že nádech to je prazvláštní. Před dr.Maderou se ocitla holá skutečnost, před kterou nebylo kam utéct. A snad ani proč utíkat. I rozhodl se, po menší aféře s prodejem zakázaných látek, že se vrhne do společnosti a rozloží ji jejími vlastními zbraněmi. Tedy vzděláním. Odhodlal se nastoupit na vysokou školu. Bez problémů ji absolvoval a stal se z něho dr.Mader. Postava jako z románu. Jeho přesvědčení, že rozloží společnost, upadalo se vzrůstem jeho mzdy, až ho odplavil pot při jízdě na rotopedu v dvaatřiceti letech. Ze spolubojovníka se rázem stal spolustolovníkem, našel si zálibu v aperitivech a cizokrajné kuchyni, předkládal zcela vážně míněné rady mladším a nezkušenějším a pokusil se s jistou elegancí, ač neúspěšně, zapomenout na vlastní matku. Nad očima vyrýsovala se mu vráska přemýšlivého človka, která ladně přecházela v okuláry dle poslední módy intelektuálských kruhů. Dr.Mader stal se dr.Maderem. Ladně a bez odchylek od ostatních, dříve pomstyctivých, dnes již z pohodlnějších, intelektuálů. Občas s nostalgií vzpomínal na doby, kdy si myslel, že inteligentní člověk je na světě proto, aby něco řekl, aby upozornil davy tupců na jejich tupost a pokusil se je z ní jakýmkoliv způsobem vyvést. Zaplat' Bůh za rotopedy. Právě na něm mu došlo, že tupec je tupcem proto, aby inteligentní mohl být inteligentním, tedy vždy po, ne proti, větru čurajícím. Ale závany historie se protáhly na předčítání manifestu prohry, oddejme se radši Maderovu nekonečnému putu za Lukáčkem, který stojí, literami nevybarven, ve své dílně a jako prostý chalupník, který pozbyl chalupy, čeká, sám nevěda na co.

Lukáček se už ošival netrpělivostí neboť jeho zákazník stále nepřicházel. Nudu v místnosti prohlubovala švýcarská lidová píseň, která se vydala na cestu z tranzistorového rádia stojícího

na policiče nad šicím strojem, aby se provlnila Lukáčkovou eustachovou trubicí někam do hlubin jeho hlavy, která byla najednou vytržena z netečnosti zprávou o autonehodě nedaleko sanatoria Berghof, o níž toho nemohl vědět nic bližšího, ale my se to pokusíme napravit. Mader zamířil přímo k mistru Chábovi, aby se toho divného pána zeptal na žlutou obálku, což se také stalo a dostalo se mu zdvořilé odpovědi, že nic takového nenašel a totéž se dozvěděl od personálu, takže v tomto ohledu si brzy sjednal jasno. Zkrátka mu bylo náhle jasno, že má průser jako Brno, ale nám to zase tak jasné a přímé nepřipadá, zejména jeho cesta restaurací ke stolečku mistra Chába nebyla tak přímočará jak by to snad mohlo vypadat na první pohled. Celý jeho výstup a krátký rozhovor vlastně svým způsobem nevnímala jenom dvě velká zrcadla umístěná na protilehlých stěnách, jedno nad barem a druhé naproti nad tiše pijícím polákem, která odrazila celý ten děj přímo nekonečněkrát, ale také různí návštěvníci včetně Chába a číšníků to vnímali po svém a určitě jeho výstup zaregistroval tlustý kuchař, který právě vystrčil hlavu z kuchyně, aby se podíval na nástěnné hodiny, protože svoje náramkové si nechal ležet na nočním stolku a možná se to svým způsobem obtisklo v nejedné muší hlavičce poletující prostorem navzdory švýcarským pořádkům.

Dr.Madera si ovšem také povšiml itál Scatola, který se tady zastavil při návratu ze své ranní procházky, ale nutno říci, že větší pozornost věnoval svému sousedu, mladému němci z Hamburku, s nímž se potkal dnes ráno u snídaně. Možná, že ale bylo spíše opačně, to mladý Castor potkal slavného filosofa, jehož podobu znal z obálek německých překladů jeho spisů a našel v sobě dost kuráže na to, aby ho oslovil a mistr ho kupodivu neodmítl a pozval ho na ranní procházku, kde se mu snažil osvětlit nedostatky Schnabelova myšlení a zároveň se nenápadně spřádal své homosexuální sítě. V malém prostoru nádražní restaurace se tedy jak patrně odehrávaly pozoruhodné záležitosti, na něž ovšem Dr.Mader neměl čas pomyslet, neboť jeho klíčovým problémem byla ztráta obálky a protože byl opravdu hodně nervozní ani číšníkům nepoděkoval za odpověď a chvatně vystřelil ven, kde si objednal taxi, aby co nejrychleji celou věc vyřešil.

Nejdříve na taxikáře vyhrkl ať jede co to jde, že na penězích nezáleží, potom se zhroutil v rohu a jeho mysl se stala jednou velkou žlutou obálkou, která už ležela v černé diplomatce na předním sedadle černého jaguára, který právě vyjížděl z podzemních garáží sanatoria Berghof. Limuzína řízená krásnou ženou v černých přiléhavých šatech potom zamířila dolů do vsi směrem k nádraží a naproti jí kráčel náš pošťák s vytřeštěným pohledem drmolící cosi o zavražděné neteři. V prudké zatáčce náhle opustil krajnici, patrně si chtěl zkrátit cestu po lesní pěšině, která prosvítala mezi borůvkám na opačné straně silnice, k níž ovšem již nedošel, protože žlutý mercedes z něj udělal modročervený mastný flek rozmáznutý v zeleném borůvkách kam už pouze mrtev doletěl a problém zavražděné neteře tady bude strašit dál a možná také i duch mrtvého pošťáčka, každopádně taxikář strhnul vůz do protisměru a zde došlo k čelní srážce s černým jaguárem, skrz jeho čelní sklo vyletěla nejenom černá aktovka se žlutou obálkou, ale také černě oděná krasavice, která dále pokračoval v letu až k nejbližším borovicím, kde došlo ke změně její podoby v cosi, co by se dalo nazvat abstraktní malbou mladého schizofrenika nebo také metamorfóza krásy. Před vlastní proměnou z krasavice v kus krvavé fláky kolem ní opačným směrem proletěl hrůzou zbledlý taxikář, jenž přistál plnou rychlostí hlavou na skále, čímž se proměnil v postavu, s kterou se na stránkách tohoto románu patrně již nesetkáme. Když si ohlušený a zakrvácený Mader uvědomil, co se to vlastně přihodilo, došlo k výbuchu palivové nádrže německého auta následkem čehož byl i se zadním sedadlem, automapou, slunečními brýlemi mrtvého taxikáře a mnoha dalšími díly a součástkami vymrštěn vzhůru, takže kdyby se trochu více soustředil měl by celou věc jako na dlani, ale pochopitelně byl rád že je rád a tak první věc, která upoutala jeho pozornost po celkem šťastném přistání, byla ohořelá černá aktovka opírající se o lýtko v černých síťových punčocháčích, které plynule přecházelo v chodidlo bez boty, která, byla to černá lodička na vysokém podpatku, ležela opodál.

Mader se vysoukal z vozu, který svou vizáží připomínal špatně zastřižený nehet a vrhnul se na aktovku. Žlutá obálka mu rezonovala v hlavě. Touha ji zase získat zpět se ozývala hned vzápětí. Všiml si, že kolem ladné nohy bez kouska života vede mravenčí stezka, kterou se bezstarostně ubírá proud mravenců. Jací jste šťastní, zazní Maderovi v hlavě, jak vám závidím, nemusíte se zajímat o obálky, o Lukačka, o to, jak vyplnit děj vlastního života, prostě jen jste. Bastardi. V natažené ruce se mu zjevila aktovka. Otevřel ji. Vypadla žlutá obálka. Za ní tři zlaté cihly. Mader se zadíval na jednu z cihel. Ozdobným písmem do ní bylo vyryto jméno Cháb. Na žluté obálce jakbysmet. Ten Cháb? Ale, ... vždyť, ... to ne. Dr. Mader nechal vlastní tělo klesnout do trávy. O kus dál planulo nesnesitelně auto. V dálce slyšel kvičet nesnesitelně sirénu. V jedné ruce třímал cihlu, v druhé obálku a přes nohu se mu začala odvíjet další epizoda z improvizace přírody, kdy mravenec, ta jedinečná věc, začal bezmyšlenkovitě, ale s urputnou přesností, vytyčovat nové pachové ohraničení stazky. Nad Maderovou hlavou se houpaly větve. Pod ním planulo peklo. Mader upadl do mdlob, možná do polospánku. Probudila ho siréna, která se ozývala až nebezpečně blízko. Opletačky, prolétlo Maderovi hlavou. Budou se vyptávat, chtějí vědět, budou mě tu zdržovat, musím pryč, rychle. Popadl aktovku, hodil do ní cihly i s obálkou a prchnul do lesa.

Za klikou Lukáčkových dveří se rozvinulo drama. Přes kovovou rohožku se vydal slimák. Jeho slizová stopa vystavěla mezi šprušlemi kovu jakýsi most. Slimák byl mohutný a valil se kupředu. Snad jiný smysl potratil někdy ve vývojové etapě, kdy se rozhodoval mezi možnostmi být hadem nebo hovnem. Jeho nerozhodnost zapříčinila, že není ničím a obojím. Jeho dramatické opuštění života zapříčinily Lakovky. Boty patřily muži, který se pokusil, s jistým úspěchem, obohatit Lukáčkovu rohožku o několik dalších dimenzí. Slimák prošel na několik kusů kovem a na dveře se ozvalo zabušení. Dosti nevybíravé a hlomozné. Ignorovat zvonek je svým způsobem arogantní, řekl si návštěvník a zabušil ještě jednou. V ruce se mu klinkala aktovka, v aktovce zlaté cihly a žlutá obálka. Muž byl na pokraji vlastních sil. Když Lukáček otevřel, spatřil dr. Maderu jak volným pádem předstírá zdvořilost.

Na uvítací proslov se ale Lukáčkovi nedostalo času, neboť vše bylo náhle přehlušeno divokým svistem vrtulí amerického vojenského vrtulníku Black Hawk. Lukáček akorát stačil bezvládného Madera zatáhnout po stůl. Ze zahrady vedlejšího domu se ozvaly výstřely smíšené s pokřiky go go a move move. V sousedově domě se zkrátka začala odehrávat speciální operace doprovázená prokopáváním dveří, vhazováním granátů a vyprazdňováním zásobníků do nic netušících obětí zpravodajského omylu, protože černá krabička, která byla na spodku oné neblahé aktovky, kterou za sebou vláčel na cestě za Lukáčkem zmatený Mader prostě vypadla na chodníku před číslem popisným 55 a nikoli 56, bylo číslo což visící nad vhodem do lukáčkova domu.

Nu a potom už to šlo jako po másle. Krabička vyslala zakódovaný signál, který rychlostí blesku dosvištěl až na oběžnou dráhu, přičemž proletěl kolem Hubbleova teleskopu, který měl ovšem na starost úplně jiné věci, než zachytávat triviality odněkud ze Švýcarska, poněvadž právě poněkud nezdvořile slídl v hlubinách tajemství, což ovšem může někdy mít i nečekané důsledky, o čemž by vám pamětníci z Hirošimy mohli povědět ledacos zajímavého, kde jej zachytila americký vojenský satelit, který jej obratem poslal do centra tajných operací do Sprongfieldu, Massechussets, kde byl vyhodnocen v superpočítači Kobra a desítkou specialistů, kteří se neprodleně spojili s velitelem letadlové lodi Kennedy operující právě poblíž Terstu a netrvalo to příliš dlouho, kdy dva vrtulníky Black Hawk narušili vzdušný prostor ŠVÝCARSKA, přičemž do Davosu bohužel doletěl pouze jeden, neboť druhý díky poruše výškoměru poskytl návštěvníkům horkého hotelu Berghof nečekanou podívanou na ohnivý ohňostroj doplněný úchvatnými výbuchy munice a střel s plochou dráhou letu, které byly čtyři a jedna z nich dokonce opustila místo srážky vrtulníků s alpským velikánem a zcela neřízeně zamířila do Zurichu, přičemž ovšem svědomitě kopírovala terén, ale naštěstí

vybuchla ještě nad Berghofem, z čehož dostala většina hostů průjem, čemuž se ovšem nelze příliš podívat.

O tom, ale i o dalších podrobnostech této operace se objevily zprávy ve světovém tisku a pochopitelně těmto událostem bylo také věnováno zvláštní číslo Neue Zürcher Zeitung, které se pochopitelně dostalo do rukou mnoha obyvatelů lázeňského letoviska Montreaux, mezi nimiž byly také vrásčité ruce ruského spisovatele Nikodyma Nabokoviče Naryškina, který zde žil v hotelu Montreaux Palace již několik let, kam se přestěhoval ze Spojených států po ohromném úspěchu jeho poněkud skandalózní knihy Lolipop pojednávající, mimo jiné, neboť se jedná o úžasné literární veledílo, o vášnivém vztahu čtyřicetileté psychoanalytičky k třináctiletému chlapci, kterážto první a nepovrchnější rovina ovšem způsobila u povrchnějšího čtenářstva nesmírný zájem a tudíž i slušný zisk nejenom pro Naryškina, ale i pro obskurního pařížského vydavatele, ale taktéž vzbudila zájem v jistých konzervativních kruzích a tak se Nikodym Nabokovič i se svoji ženou raději přestěhoval do Evropy a tudíž měl zprávy o včerejším zásahu americkým specialistů téměř z první ruky, což se ovšem vůbec nedá srovnávat s přímým očitým svědectvím, které bylo dopřáno panu Lukáčkovi, který chvilu sledoval zásah z okna svého domu, přičemž se nebohý Mader pomalu probíral k vědomí, kterého si ale příliš dlouho neužil, neboť duchapřítomný netvor Lukáček ráznou ránou zlatou cihlou s nápisem Cháb, kde se tam vzal se snad ještě dovíme, po hlavě, takže Mader se opět odporoučel do bezvědomí, což někdy může být docela příjemná záležitost, a Lukáček sotva pět američanů s pokřikem narvalo nebohého souseda Schneidera i s manželkou do vrtulníků, vše doprovázeno detonacemi, neboť bylo nutno zamést stopy, rychle spakoval svých příslovečných pět švestek mezi nimiž byla také žlutá obálka, což nebylo zrovna nejprozíravější, a dvě zlaté cihly, což už bylo trochu prozíravější, automatická pistole Glock, do zadního úložného prostoru svého obstarožního wolksvagenu, tzv. brouka, a vbrzku již úháněl serpentínami směrem do Rakouska a musím říci, že z ptačí perspektivy to byl pěkný pohled, horští velikáni v pozadí, malebná silnice, po níž sviští bleděmodré autíčko, krásná obloha, už jenom scházel nějaký hlas shůry opěvující nádheru Švýcarska a vyzývající posluchače k brzké návštěvě, ale podivné události, k nimž zde došlo, měly spíše opačný účinek a také profesor Schnabe, který prožil celý útok včetně výbuchu střely nad hotelem, na záchodě s novinami v rukou, měl zaječí úmysly, kterými by, dle prognostik právě čteného horoskopu, docílil zvýšení možnosti nalézt tu pravou lásku nebo vydělat balík peněz a při nejhorším vyhnout se svému největšímu nepříteli, ale profesor Schnabe neměl chuť ani na lásku, ani na peníze a vyhýbat se někomu také nechtěl. Takhle vynadat mu, zatlouct do něho pár podkováků a úpět při tom hymnu všech skeptiků, kterou složil ve svých patnácti letech, ale o kterou nikdo nikdy neprojevil, krom něho samotného, zájem. Schnabe jel navštívit Nikodyma Nabokoviče Naryškina s kterým potřeboval probrat Lukáčkovy snahy procpat se na literární trh na který se ani necpal, což bylo matoucí. Jeho kreace uklízené hned po dopsání do šuplíku rezonovaly světem takovým stylem, až se ostatním literátům zadírala nad prázdnými papíry pera, modernějším verzím spisovatelství se zadírala na klávesnicích písmena A a U bez kterých byli ztraceni. Jejich snaha zakrýt nedostatek avantgardou, konkrétně literární odnoží abstraktivismu, vyzněla tak směšně, že nakladatelé věnující se výhradně novodobé literatuře museli sáhnout po vydání literatury méně než nové, tedy pohříchu zastaralé.

Lukáček Lolipop četl. Četl i Schnabeho Kritiku nezdravého rozumu. Dokonce si ze Schnabeho učinil v notýsku výpisek, který zněl nějak takhle – „Před honorací je domestikované stádo „občanů“ chráněno výhradně svou definitivní a tedy neměnnou debilitou.“ Lukáček si učinil výpisek mimoděk, aniž by tušil, co mu myšlenka říká, někdy se Lukáček choval impulzivně. Rozčílila ho Schnabeho nenávistná rétorika, kterou byl schopen poslat na hambu literatury i svou vlastní ranní stolici, která byla mimořádně úlevná, tedy hrubě urážející. Dle Schnabeho, jak usuzoval Lukáček, je vše co proběhne bez problémů,

hladce, bez překážek, pouze výsměchem lidské snahy něco pochopit. Lukáček tak rozuměl celé Schnabeho snaze na poli spisovatele, či lépe dramatika bez vžitého dramatu, ale dokonale zažraného plku, kterým byl schopen zabít i tu jedinou radost, kterou člověk má, tedy sebe sama. Pohrdat sebou, trestat se za radost, být cíleně nešťastný a vzteklý? Lukáček Schnabeho nechápal a několikrát se se studem přistihl i při tom, že ho pochopit ani nechce.

Jinak to bylo u Nikodyma Nabokoviče Naryškina. Jeho Lolipop bylo dílo, snad i literární, snad i dobré. I z něho si Lukáček učinil nemístný výpisek, který vyzněl asi takhle – „Seděla jsem na posteli, Lolipop si v křesle četl jakýsi časopis a smál se. Obdivovala jsem tu jeho nezdolnou radost ze života. Tu budoucnost, kterou natíral stěny místnosti. Bylo to nakažlivé, krásné. Natáhla jsem ruce, chtěje se aspoň dotknout a před nimi se objevila má vytahaná ňadra, zasekly se do nich mé vrásky kolem očí, kosti rozlámala má minulost plná proleženin plánů, které se nikdy nevrátí. Jen minulost plná prázdných frází.“

Nikodyma Nabokoviče Naryškina Lukáček chápal, i když nerad, tak přeci. Vyrovnával se Lolipopem s churavou touhou všech lidí zůstat navždy mladými, krásnými a proto měla jeho kniha takový úspěch.

Lukáček zrovna projížděl kolem hotelu, když tu spatřil jak z něho vybíhá muž v dokonale padnoucím černém obleku, bezpochyby šitém v luxusním salónu, čehož si právě Lukáček prostě musel povšimnout a povšimnul si ovšem velké pistole v pravé ruce onoho elegána, který právě letěl bůhvíproč vzduchem a v druhé ruce měl další pistoli a krejčího otázka, kam letí a kam míří byla mu rychle zodpovězena hvizdem kulek prolétajících mu společně s tříští skla z rozstříleného zadního okna jeho automobilu, ale proč zrovna na mne, řekl si, když sešlápl plynový pedál až na podlahu. Náš plesový pistolník se zřejmě rozhodl, že Lukáčkovi jeho otázky neprodleně zodpoví, protože poté, co proletěl okrasným křovím a elegantním kotoulem ukončil svůj impozantní let, svižně přeběhl parkoviště, přičemž vyslal ještě několik kulek za mizícím wolksvagenem, jehož vyděšený řidič zamířil do centra Montreaux, aniž by přesně věděl jestli je to právě ten nejlepší směr pro muže se žlutou obálkou a černou pípající krabičkou a do centra v jeho stopách zamířil i stříbrný Austin Martin. Nikodym Nabokovič Naryškin byl nemile vyrušen z psaní svých vzpomínek, a byl už v druhé části, přičemž první měla nejméně dvě stě stran v rukopisu, několika výstřely a místo toho, aby se schoval pod stolem, jak by to udělal každý normální člověk, vyhlédl u okna svého apartmá, aby zjistil, že před hotelem pobíhá podivný vousatý chlapík, my víme, že to byl Schnabe, vykřikující Naryškin, Naryškin...

Ale pozastavme ten běh šílenství. Jak sis jistě ráčil všimnout, nejdražší čtenáři, děj příběhu se překroutil z da Vinciho jemných linek po okraji portrétované dámy, v Piccasovo běsnění nad její ohavností. Tam, kde v linii takřka dokonalé trčely údy v bezchybném úhlu, teď visí torza za kousky kůže a tys, čtenáři milý a nejdražší, jistě znechucen. Odklonit se od děje, který se ani nerozeběhnul. Nechat ho klopítnout, hrát si na Boha, tak hloupě si s tvou pozorností pohrávajícího. Jak si lze všimnout, doktor Mader zůstal ležet nepolíben pokračováním v předsíni Lukáčkově v které, a sám Lukáček by se zastyděl, bylo až nezřízeně uklizeno. Jen to tělo doktora Madera tvářilo se nezameteně. Leželo na zádech, hrudník se zvedal nezávisle na Maderově chuti žít, tělo dýchalo, ale Mader zdál se dodýchávat. Na zdi byl portrét jakési staré dámy, pod portrétem police s okrasným porcelánem. Hlava doktora Madera vyluzovala na rohožku temný flek krve a jeho noha, levá, neznalá způsobů Švýcarské slušnosti vězela zarputile ve škváře dveří, čímž na sebe upozorňovala kolemjdoucí, kterých bylo ale ke čtvrté ranní pomálu. Pokud se čtenář uvolí k ignorování zvířeny, neprošel kolem zatím nikdo. A to i přes fakt, že vedlejší dům hořel. V dálce se ozvalo několik výstřelů. Kdyby byl dr.Mader pohnut vlastním vědomím, jistě by teď šátral v kapse po dýmce a zamyslel se nad smyslem bytí, kde střelná zbraň toto bytí tak ohavně staví do pozice již přežití. Ale dr.Mader stále ležel na podlaze. V dálce se ozvaly další výstřely a možná, že ospalé městečko se začalo probouzet. Možná, že čtvrtá ranní je čas, kdy veškeré obyvatelstvo mělo za úkol otevřít průzory vědomí a

nevyspaně se podívat na spoušť, kterou autoři těchto slov na jejich, jinak tak klidné místo, uvalili. Možná, že nejednomu bleskla hlavou otázka pátrající po smyslu bytí, ale spíš jen rázně zakleli a už o čtvrté ranní pohřbili nastávající den jako jeden z nejhorších v jejich životě. V dálce se ozvala siréna, po ní další. V oknech se rozsvěcovaly lampy na nočních stolcích, ruce se natahovaly po budících, do úst se vkládaly falešné zuby. Den dnes začal trochu předčasně.

Nabokovič otevřel okno, vyklonil se z něho a popatřil kritickým okem na chlapa pod ním.

„Co tam tak rveš, paviáne jeden?“ zařval na něho Nabokovič.

Schnabe se zastavil. Další zvolání mu odumřelo na rtech. Nabokovič byl objeven.

„Velevážený Naryškine,“ řekl Schnabe. „Pojďte dolů. Rychle. Závisí na tom nejen život váš, ale i ten můj.“

„Co se děje?“ Nabokovičovi se nechtělo do nočních ulic. Lolipop napsal, co by se ještě staral o svět. Nakašlat na něj, projelo mu hlavou.

„Pojďte dolů,“ zaryčel zoufale Schnabe. „Jde nám o život. Hlavně nám dvěma.“

Nabokovič si promnul tvář.

„Dejte mi chvílku,“ křikl z okna a zavřel ho. Lehnout si? Vykašlat se na všechno? Utéct před realitou? Jak zbabělé je před vším utíkat, když klíč už opatrně zamyká zvenku dveře a kabát, teplý, značky Dehonor visí na těle.

Schnabe seděl na schodu a kouřil cigaretu. Nikdy před tím cigarety nekouřil. Nikdy žádné ani neměl. Neměl u sebe ani zapalovač. A přesto kouřil.

Nabokovič vyšel ze dveří a o Schnabeho se takřka přerazil.

„Člověče...“

„Sedněte si,“ poručil Schnabe. Nabokovič v jeho hlase ucítil emoce, nějaké, je jedno jaké a sedl si.

„Jsme v područí,“ řekl tiše Schnabe.

„My...?“

„Nechte mě mluvit,“ mávl rukou Schnabe. „Nejen já a vy, ale my všichni, celý svět, bez výjimky. Možná, že to vyzní šíleně, ale to je mi jedno. Dva břídílové v Praze v minulosti se rozhodli psát svůj stěžejní román. Které dva volí to kdy nenapadlo. Ale!! Teď je tu jakýsi vhléd do budoucnosti, který oni nevidí, neví o něm a přesto ho tvoří. To o čem píší je skutečnost. Ta naše. Oni nás píší.“

„Dobrou noc,“ řekl Nabokovič a pokusil se vstát, ale Schnabeho ruka ho zadržela.

„Sed'te. Myslíte si, že jsem blázen. Nejsm. Tady máte,“ řekl Schnabe a podal Nabokovičovi knihu. Dějiny ubohosti, stálo na ní. Autorem byl Schnabe. Žijící klasik. Nabokovič ji nechápavě pozoroval. Schnabeho znal. Každý ho znal.

„Obrázek autora na deskách,“ řekl netrpělivě Schnabe. Nabokovič obrátil knihu a spatřil na fotografii toho šílence co seděl vedle něho. Jak lehce se jeho odpor přetavil v překvapený údiv.

Nabokovič se zakoktal aniž by cokoliv řekl. Ano, jeho vlastní psaní bylo jakousi růžovou pěnou po souloží, takovou štiplavou, ale lehce smyvateľnou nadbytečností. Ale Schnabe? To byla literatura, která byla Literaturou. Na Schnabeho všichni hleděli s nenávistným obdivem.

„Nekouřím,“ řekl Schnabe zapaluje si jednu cigaretu od druhé. „Nikdy jsem nekouřil, nejsem blázen a podívejte.“

Schnabe natáhl do plic kouř. Slastně přivřel oči.

„To oni. Oni dva. Musíme se bránit.“

„Ale jak je to možné?“

„Jeden z nich, nevím který, nahlédl do knihy stvoření. Ne, nejedná se o Bibli, je to nekonečná kniha, kterou sepisují osvícení muži dějin. To oni řídí svět uváženým spisováním naší historie, tím, že ji píšou do budoucnosti. Dostojevskij sepsal pád carství. Twain si vystřelil z dějin Ameriky. A další a další. Každá epocha má svého hlavního spisovatele, který sepíše

kus dějin dopředu. Však se podívejte na vývoj světa. Od primitivního sepisování dějin neandrtálců malůvkami na stěnu jeskyní až po značně sofistikovanější dějiny zrudnosti druhé světové blamáže. Ale na počátku 21. století se, nevím jak, ujali světa ti dva vykradači vlastních snů. Pokud nezasáhneme, bude s námi amen. Se všemi. Uvědomte si, že oni, oni pracují s absurditou. A to je velmi nebezpečná odnož literatury. Americké komando ve Švýcarsku? V neutrálním státě? Spasme duše, spasme těla, ale utéct není kam. Jen jediné mě napadá. Prý, prý je tu jeden z nich. Přimo u nás. V naší době. Na něho se musíme zaměřit.“

Od jezera začal foukat silný studený vítr, jenž byl patrně součástí daleko většího meteorologického jevu vyvolaného rozdílnými hladinami tlaků a kdesi nad horami střetla se tlaková výše s tlakovou níží, kteréžto setkání vyvolalo mimo jiné i silnou vichřici a na jezeře se zvedly velké vlny, které rozhoupaly turistické parníky ukotvené v nedalekém přístavišti a nedaleko hotelu jeden takový silný poryv větru překotil odpadkový koš a roznesl po silnici různé nepotřebnosti jako vajgly a použité prezervativy a několik injenčnických stříkaček a na jeho křídlech se vznesly do vzduchu jedny staré noviny a bylo tak týden staré sobotní vydání Neue Zürcher Zeitung, jehož listy se volně rozdělili a střední dvojlist kulturní rubriky přistál nedaleko od mužské dvojice pokuřující poblíž portálu hotelu Montreaux Palace, která se ale už měla k odchodu a oba opravdu pomalu zamířili dovnitř do hotelu a jednomu z nich se ten pomačkaný dvojlist oťrel o nohu a kdyby poryv větru nebyl analfabetem byl by se mohl poučit, neboť právě na tomto osiřelém dvojlistu byla část reportáže popisující týden staré setkání dvou slavných myslitelů, k němuž došlo v Davosu a byl, alespoň podle článku ohromující zážitek, setkání ovlivňující myšlení na stovky let, ale vítr neprojevil o noviny zájem a spáchal také pěkné nepořádky v apartmá mistra Naryškyna, neboť poté se vyšel ven za povykujícím Schnabem, zapomněl zavřít okno a nebylo tam nikoho, kdo by jej zase zavřel, protože jeho paní byla právě v Itálii na návštěvě u syna Antona Pavloviče, jinak to známého hudebního virtuosa, jímž ovšem již každá pořádná vichřice je i bez dlouholetých studií Šostakoviče či Stravinského a dnes si nám předvedla hotovou symfonii děsu a vášně, jejíž poslech zanechal Naryškinův psací stůl ve stavu totálního rozvratu, takže vstoupivší pánové shledali po vstupu do pokoje, že byl patrně vykraden až pohled na rozevřené okno poupravil onu domněnku-POHLED POKRAČUJE PO ROZHÁZENÝCH PÍSEMNOSTECH KĚ KNIHOVNĚ TONOUCÍ V POLOŠERU, NEB JI OSVĚTLOVALA POUZE ČÁSTEČNĚ PŘEKOCENÁ STOLNÍ LAMPA SE ZELENÝM STÍNÍTKEM, MUŽI MINULI TU SPOUŠŤ A ZAMÍŘILI ROVNOU KE KOŽENÝM KŘESLŮM V ROHU MÍSTNOSTI, JENOM Vladimír Nabokovič zavřel okno, přičemž překročil Kouzelný vrch a Smrt v Benátkách a žlutou obálku další to oběti bezuzdného řádění vzdušných proudů a zeptal se Schnabeho nedá li si trochu koňaku a ten zapalující si další cigaretu roztřeseným hlase poděkoval, že si kapku přeci jenom dá a Naryškynův pohled při rozlévání zalétl k oknu a vůbec se nepodivil, že v dálce se proti tmavému pozadí rýsuje temný masív Hradčan a když se otočil uviděl sedět v křesle Lukáčka a nepodivil se ani tomu, že již není Naryškinem nýbrž Maderem, kterému se po úderu zlatou cihlou honily hlavou divné sny vidiny a tak naprosto nepřekvapen přešel svojí vinohradskou pracovnou ke svému hostu a zeptal se ho, co říká poslednímu dílu filosofa Schnabeho, na což mohl milý Mader pouze rozpačitě pokrčit rameny, protože byl vším jiným než filosofem, ale koneckonců to byl pouhý přízrak a těm je občas povoleno dělat i nepravděpodobné kousky, tudíž se Mader dozvěděl, že se zřejmě Schnabe už rovnou pominul, protože evidentně v té poslední věci sklouzl již do čirého solipsismu...

Mistr Kačur si sedl na dvorek holešovického antikvariátu, mstivě cigaretou do vzduchu vypaloval díry a přemýšlel nad čtvrtčním výkupem knih. Nebavilo ho to. Jako by měl chuť někoho rozmáchnout, zabít, rozmělnit před metabolismem hrobu. Ale koho? Schnabe? Ne, ten měl stále co říct. Kdo tedy? Lukáček? Mader? Konečně proč ne. Čtvrtční výkup knih

s ukecaným dopravcem, s dohadujícím se prodávajícím. Už to slyšel : To jsou knihy po dědečkovi, mám k nim vztah, pochopte, nemůžu je prodat tak lacino. – Ty jejich vztahy ke knihám! Vždyť vlastně nezáleží na tom, kdo zemře, bude poplatný ději a to by ho mělo dělat šťastným. Však co je smrt? Jen takové malé dodýchání. Všichni máme vlastní smrt vepsanou ve tváři.

Lukáček nezvládl řízení vozu. Protnul ohradník na auta a řítil se ze srázu. Hlavou mu prokmitla myšlenka na žlutou obálku ležící na místě spolujezdce...

Příliš laciné na literární smrt. Takhle se umírá v životě a život je svým způsobem nudná výduť něčeho výsměchu. Lukáček má žlutou obálku. Musí to mít nějaký význam. Někdy se na něj přijde. Ale teď jet kostnatým ukazovákem smrtky dál a dětským rozpočítavadlem uvést do chodu dějiny světa. Něčí smrt vytáhne tenhle svět z letargie nákupů a prodejů.

Schnabe je génius, tomu by se umíralo dobře. Křeč mrtvičky...ne, ne epická smrt – Schnabe stojí v okně, křičí do světa jeho zrádnost, jeho ohavnost, rozhovoří se i na téma nenávisti, která ho řídí, už i hasiči pod oknem se začínají nudit, podnikavý pan Krischten rozbíjí pod oknem stánek s občerstvením a Schnabe zaplétá své obvinění doby do filozofických tenat a není schopen svět ani obvinít, ani obhájit a zjišťuje, že s takovouto nemůže zemřít, připadal by si směšně, po zmršeném projevu, tedy slézá z okna, usedá ke stolu a projev si píše. Sklidil chabý potlesk.

Maderem se začlo, uvažuje mistr Kačur, Maderem by se mělo i skončit, toho nechám žít.

Moment. Nabokovič, ta drenážní trubka laciného psaní.

Zazvonil telefon v kterém se ozval přítel starožitník. A co prý Goethe a mistr Kačur zapomněl, že chtěl někoho zamordovat.

Lukáček se řítí silnicí a snažil se odehnat vtíravý pocit, že právě přežil vlastní smrt... a jako smrtka, vyhublý a bílý jako nějaké strašidlo byl onen divný pán, který ke mně oněhdy vtrhl do antikvariátu. Na hlavě měl rozšlápnutý kloubouk, v očích děs, zkrátka raději jsem se schoval za prodejní pult a vyčkával, co bude dál. Chlap vytáhl z odrbané aktovky Paměti E.Beneše, naprosto neprodejnou knihu, a sdělil mi - Pane Kačur potřebuji čtyřicet pět korun na tabák - a já si v tu chvíli uvědomil, že přede mnou stojí klinický psycholog Dr.Mader. Řekl jsem mu, ale pane doktore, vždyť to přeci nemůžete myslet vážně. Ta knížka nemá cenu ani pět korun, ale to jsem mu neměl říkat, protože začal na celé kolo vykřikovat cosi o vydřiduších, šejdířích a podvodnících a potom z aktovky vytáhl polámaný tulipán, že to je pro moji přítelkyni a ať nejsem taková svině jako ti kostelníci od svatého Antonína na Šrosmajeráku, kteří ho přistihli při pokusu uloupit v kostele nějakou sošku, ale že ho pouze vyhodili, svině a vůbec nepochopili, že má hlad a že si potřebuje zakouřit. Tak jsem od něj převzal tulipán a vyzval jsem ho, ať si se mnou zajde na dvorek na cigáro, které vyšlukoval ještě dřív, než jsem si stačil zapálit, takže jsem mu vyklepnul z krabičky ještě jedno a on mi potom ukázal propouštěcí listiny z blázince a říkal, že jim podepsal revers, že by se na ně mohl vysrat na ty voly, na ty tak zvané psychiatry, potom přešel ke kabale a číselné mystice a snažil se mi vysvětlit význam čísla osm a potom mi sdělil, že včera proletěl kolem zeměkoule ohromný asteroid a že nás to minulo o fous. Tak jsme si v klidu zakouřili, já mu dal oněch 45Kč na tabák a Mader vyběhl z krámu, ale stačil mne ještě ubezpečit, že se ještě zastaví. No tak to se mám na co těšit. Dal jsem si kávu a šel oceňovat nějaké knihy, když tu na mne z bedny vykoul Kouzelný vrch. Vida tohleto jsem si chtěl už dávno přečíst.

Doma jsem si otevřel sedmičku červeného, otevřel jsem si knihu a začal číst... Obloha byla modrá jako safír na masivním prstenu, který zdobil tlustý ukazováček pravé ruky doktora Madera, který právě vybíhal z lázaňského sanatoria v Davosu. Z okna jídelny ho pozorovaly ženské oči zelené barvy, kterým se zúžily zorničky, jak sledovaly Maderův sebevědomý pohyb vpřed. Ústa se stáhla do lehkého úsměšku, který by mohl čtenáři naznačit, že pohled upřený na Madera nebyl náhodný, že si Madera doslova vyhledal. Žena položila na stůl útratu, vstala a vyrazila spěšně ke dveřím, které před ní s hrůzou otevřely vlastní chřtán, aby ji mohly

vpustit do reje Maderova následování. Věděla, že za ní je prostor naplněný opulentní snídaní, kterou si návštěvníci, zahlcení tiskem, k vlastní spokojenosti užívali. Věděla, že Mader se snaží vyplňovat prostor stále menší, tím, že prchá vpřed za svým posláním o kterém žena věděla, že je vcelku marné. Ohlédla se po sanatoriu, jeho šlehačkovitě vystavěný název Berghof jí, nevěda proč, odpuzoval. Projel jí třes odporu, když vzpomenu na Maderovo obžerství, které názorně předvedl zaměstnancům kuchyně tím, že si k snídani dal několik lívanců s marmeládou, tři omelety a zaléval to nespočetným množstvím šálků s horkou čokoládou. Pozorovala jeho drtící ústa s pocitem určitého vnitřního zmaru. Proč tady a proč teď? A proč zrovna Mader? Upíjela trpělivě vodu ze sklenice, na jejímž okraji nechávala krvavé stopy svého upířího ženství a každé sousto, které Maderovi klouzalo hladce do jícnu pěchovala v duchu jedem. Nesčetněkrát se Mader zhroutil v křečích pod stůl. Nesčetněkrát pod ním zemřel. Nesčetněkrát s Maderem polkla i ona, ta, která se teď hnala za ním, aby napěchovala jeho život další dávkou děsu z možného pokračování děje, který se jí zdál začasto absurdní. Vždyť ho žila, musela to vědět.

Kdo se chtěl pěšky dostat dolů do vsi udělal nejlépe, když šel pár minut po silnici, po níž právě sestupoval Dr.Mader, a za první zatáčkou zahrnul do lesa a po turistické stezce se potom už snadno dostal až k nádraží, odkud už to nebylo do vsi a také k Lukáčkovi daleko. Chod myšlenek našeho hrdiny obírajícího se právě charakterem svého krejčího by možná nabral poněkud jiný směr, kdyby byl obdařen jistými paranormálními schopnostmi a kdyby přitom dokázal zaznamenat uhrančivý pohled krásných zelených ženských očí, který po něm vrhl kdosi řídící nablýskaný černý mercedes, ale protože zde v Davosu luxusní vozy už dávno nikoho nedokážou vyvést z míry, zůstala tato možnost nevyužita.

Ten Lukáček je vážně podivín, pomyslel si Mader, ale ta jeho neteř ta by stála za hřích a vzpoměl si přitom na fotografie z rodinného alba, které si pohlížel u svého krejčího při poslední návštěvě a v němž ho zaujala mladá dívka pózující v různých šatech při různých příležitostech a na Lukáčkovi bylo vidět, že k ní má zřejmě hluboký vztah, ale jaký, to ví bůh, řekl si Mader v duchu, v němž se po odplynutí této řečnické otázky následované ještě několika štiplavými poznámkami jako známe to, tyhleto strýce, tyhleto staré chlípné kozly, vždyť tomu chlapovi to přímo kouká z očí, vynořil mlhavý obraz mladé krasavice v poněkud oplzlé pozici a kdyby se dr.Mader nenáležal právě na lesní cestě nýbrž ve svém hotelovém pokoji, asi by rychle odkráčel do koupelny, aby za svým sněním udělal ve sprchovém koutě velkou slizkou tečku.

Doufám, že za ním přijede, potom už to nějak zařídíme, ale patlá se s tím frakem ten neřád neskutečně. Snad si dnes nesednu zase ne ty špendlíky jako minule a to byla přeci ta židle prázdná. Mám podezření, že mi je tam podstrčil ten starý chlípák. Asi zalitoval, že mi ukázal to album a já udělal chybu, že jsem si ho prohlížel až s přílišným zaujetím, ale stála by ta holka za to a v podobných myšlenkách prošel lesem a díky opravdovému zaujetí tématem si nepovšiml, když se vynořil ze smrkového šera před nádražím, zelených očí provrtávajících jeho lebku silou rychle letících kulometných kulek. Mírně rozrušen tady prošel kolem parkoviště, kde v tu dobu stálo hned několik mercedesů různých typů a dokonce i barev a možná, možná by si toho pohledu i povšiml, kdyby naše obrazotvornost zaplnila prostor před nádražím rovnou několika stejnými černými automobily, ale nestalo se, takže po pár metrech chůze si Dr.Mader umnul, že by si přeci jenom, než dojde k Lukáčkovi, mohl dát v nádražní restauraci dvojku ryzlinku.

Lukáček ustal v sepisování. Možná to vzal příliš tradičně. Normálně. Lehnout si do myšlenek a předstírat orgasmus. Proč ne. Lukáčkova mysl se zatetelila blahem. Rozseknout situaci netradičním pohledem na věc. Poslat Madera zpět časem. Jako figurka začal Mader pochodovat zpátky do hotelu Berghof, kde vydával na talíř celou snídani a ocítl se nehlídán ve svém pokoji, který zněl až moc uklizeně. Přes pelest postele se ohýbaly Maderovy kalhoty, kolem oken se v ranním slunci komíhala smítka prachu a před zrcadlem stál dr.Mader, ten,

jehož sledujeme již dostatečně dlouhý čas na to, abychom ho začali chápat. Poté se dr. Mader probudil a zavřel oči k hlubokému spánku. Kolem spící hlavy se vznášela bublina neblahého rozhodnutí, vydat se do Švýcar a zrovna do Davosu, kde sídlil ubohý krejčí Lukáček, kterému bylo, a Bůh ví, že ano, ublíženo už jen tím, že se narodil. Lukáčková neteř byla a je holka jako když bičem mrská, o tom Mader věděl své, o tom věděl své i Lukáček, jediná neteř Lucie o tom neměla ani tucha. Jak krásné to rozvíjející se mladé tělo pučící ženy, které je stále ještě nevinné, netknuté špínou cizího chtíče. Ta snad až bolestná naivita dívky zarputile tvrdící, že svět je krásný, že láska je polibek pod rozkvetlou třešní, že smrt je jen opar, který se dá vyléčit nebývalým optimismem. Kdyby jen tušila co ji čeká za osud. Násilím vtlačena do Maderovy fantasie svíjela se stejně jako se bude svíjet v náručí budoucnosti. Té bolestně skutečné.

Lukáček s hrůzou otevřel oči a dr. Mader upil ryzlinku. Možná, že se oba ztratili ve vlastních představách nevěda kdo ke komu a proč jde a kdo je či příčinou.

Domovní zvonek přerušil chmurné dumy Lukačkovy. Ten rychle šoupl školní sešit, v němž si vybíjel zlost na Maderovi, jehož upatlaný pohled nedávno tak nechutně ohmatával Lukáčkovu neteř a nebylo nejmenší pochyby, že při nejbližší příležitosti by to pražské prase proměnilo myšlenku v čin. Že já blbec mu to album vůbec ukazoval, říkal si Lukáček jda ke dveřím, ale Lucie je jenom moje, jenom moje, jenom ta její zatracená matka mi trochu dělá starosti. Jakoby něco tušila, ochechule. Kdo to jenom může být, snad ne Mader. Tomu ustříhnu koule při prvním zkoušení kalhot, prase jedno. Otevřel dveře a místo Madera tam stál doručovatel, jehož pohled zachytil za krejčího zády starou černobílou fotografii a mohlo jí být i více než sto let, na níž byl zachycen parník Vyšehrad u Karlovu mostu a vypadalo to, že na parníku probíhá nějaká slavnost, snad svatba, pomyslel si pošťák a to vůbec netušil, že ta malá postavička stojící v přístavišti na Kampě je jeho praděd, který tak výrazně zasáhl do života onoho podivného muže, který ho právě provrtával nenávisným pohledem, pro který měl ale zatraceně dobré důvody. Podívejme, další pán na holení, nadmul se zlostí Lukáček, tomu jsem se také pochlubil svým albem a pochopitelně jsem netušil, že to ukazují zakuklenému pedofilovi, ale panáčku, ty si u mně také necháváš šít kalhoty a také se pošťáka zeptal, kdy přijde na zkoušku a ten zabřebentil cosi, že snad příští týden a potom se nešťastník zeptal, zda-li neprijede neteř na prázdniny. Lukáčkovu se zatmělo před očima, ale našťastí se ovládl a nebohý poštovní zřízenec vůbec netušil jak blízko stál nad propastí smrti. Krejčí odpověděl klidně a dokonce z úsměvem, že to ještě není vůbec jisté, a že možná neprijede vůbec, ale teď, že se omlouvá, protože musí jít brousit nůžky. Převzal si větší žlutou obálku. Jako odesílatel na ní byl uveden jakýsi T. Mann z Postupimi...

Zdvořile poděkoval a zabouchl za sebou dveře. Žlutou obálku roztržitě pohodil na botník unaveně zapadl do starého koženého křesla. Pošťák mu ji zase připomněl a připomněl mu i dopis který mu před týdnem poslala Luciiina matka. Stěžovala si na pražský vzduch a že neteř má jakousi alergii a jestli by ho mohla požádat, aby Lucii u sebe tak na čtrnáct dní ubytoval, protože horský vzduch ji jistě udělá dobře. To ano, pomyslel si Lukáček, ale já tady zešílím a ještě k tomu mi tady bude zaclánět ten otravný podnájemník. Platí dobře, to ano, a vypadá na slušného a dokonce učeného pána, ale ti jsou mnohdy ze všeho nejhorší. Naphta se jmenuje, ano, ano, myslím, že je to snad bývalý jezuita, kterému to tady platí ten jeho řád.

Ozvalo se tiché zaklepaní a Lukáček jenom tiše vyzval klepajícího, ať vstoupí a neobjevil se nikdo jiný než pan Naphta. Byl to muž asi padesátiletý, menší asketické postavy, plešatý a s přísnou tváří mučedníka, ale nepůsobil nepříjemně, pouze mírně odtažitě a podle obleku bylo lze usuzovati, že se jedná o movitého pána. Nerad ruším pane Lukáčku, ale poklízečka mi sdělila, že by se u vás měla brzy na několik dní ubytovat vaše neteř...

Ženské zelené oči se stáhly do úsměšku. Polák natáhl ruku.

„Daj mi zóltą kopertę,” vyštěkla jeho ústa.

Žena sáhla na svou kabelku. Dr.Mader zašel do restaurace, takže jí dopřál trochu času navíc. Dostatečně na to, aby se mohla domluvit.

„Pan Zbyszek jest ważne, że koperta została przekazana głównym strony,” řekla a v hlase jí zněla naléhavost. „Wiesz, że jeśli nie wywiąże się z zadania, zabiją ciebie.”

„Nie martw się pani, wiem, co robię. I nie rób tego w pierwszej kolejności.”

Sáhla do kabelky a podala mu obálku. S odporem se na ni podíval a pak si ji zastrčil do kapsy.

„Zwróć uwagę na nią. A teraz idź do dr. Mader.”

Polák jen mávl rukou a odloudal se ke dveřím restaurace.

Rozeběhla se zpátky k hotelu Berghof. Záleží na načasování. Mader každou chvíli vypadne z restaurace a bude se shánět po obálce. Těsně před hotelem jí zazvonil telefon, udýchaně ho zvedla ohlásila se nepřístupným – slyším - Zastavila se před dveřmi. – rozumím – Do očí se jí pomalu vloudila panika. – Ale – Zavřela je. – Samozřejmě, budu tam – Strčila telefon do kabelky a povolila si chvilku se zavřenýma očima, kdy se snažila improvizovat na téma bezradnost. Požadavky, které se před ní rýsovaly, dost razantně gumovaly z prostoru možnosti pro variace. Jeden čistý sek. Obrátila se a vyběhla na parkoviště, kde nasedla do černého Jaguáru. Na předním sedadle ležel příruční kufřík, stáhla ze sebe kabát a otočila klíčkem. Vstup pana Zbyszka do restaurace byl doprovázen mnoha doprovodnými jevy různé povahy, přičemž při otevírání dveří hrály hlavní part fenomény akustické, z nichž nejpatrnějším nebylo, jak by si mohl pomyslet mnohý čtenář, šumění restauračního provozu, nýbrž vše přehlušující zvuk dobře akcelerujícího motoru, který, doprovázen Dopplerovým efektem, pomalu zanikal v dáli, do níž nám bude bohužel ještě dáno popatřit, ale samozřejmě, že vizuální vjemy zde také měly svoji roli a nebylo jich málo a to už vůbec nemluvím o mnohých duchovních souvislostech, které by mohly být zřejmé pouze velmi probudilému duchu, který se ale bohužel v restauraci nenácházel, ačkoli tam bylo mnoho méně probudilých jedinců, kteří si pod slovem Buddha mohli představit třeba buchta, byli-li by ovšem z Čech a to dr.Mader byl, ale než k němu Polák došel, musel projít kolem stolu, kde spolu zajímavě rozprávěli dva zřejmě němečtí známí a nám jejich konverzace připadla natolik zajímavá, že jsme se rozhodli ji zde zaznamenat, byť chápeme, že to může vzbudit mnohou nevoli u nejednoho čtenáře. Jednou z postav našeho pamětihodného rozhovoru byl profesor Werner a druhou jeho bývalý žák Steiner, kteří se čírou náhodou potkali právě v naší restauraci.

Personen: Professor Werner, Privatbeamter Steiner, sein gewesener Schuler.

Werner: Hier ist es sehr schön, nicht wahr?

Steiner: Heur ist auch ein schöner Sommer. Und hier ist es herrlich.

Werner: Die Schule haben Sie schon ein ganzes Jahr hinter sich und verdienen nun selbst Ihr Geld. Wie geht es Ihnen? Erzählen Sie!

Steiner: Ich danke, Herr Professor. Es geht mir ganz gut. Ich habe den ganzen Tag viel Arbeit, nur am Samstag nachmittag und am Sonntag habe ich frei. Das ist meine ganze freie Zeit. Aber ich bin froh, das ich Arbeit habe..., ale bohužel ani pan Zbyszek ani dr.Mader neměli zájem ani čas věnovat větší pozornost tomuto pozoruhodnému rozhovoru, který spolu pochopitelně nevedl žádný profesor Werner ani jeho bývalý žák Steiner a kdyby to Polákovi došlo, možná by ani nedošel až ke stolku sousedícímu s místem, kde se neklidně napájel náš pražský myslitel a určitě by nenápadně neupustil obálku do otevřené cestovní tašky stojící vedle nablýskaných polobotek cizince, jehož jsme ještě neměli tu čest spatřit na našem jevišti.

„Zatrachtílá práce” zazní z nemytých úst. „Ono se jim to řekne, jeviště. Jaké jeviště? Zmatek to je. Tady člověk neví, zda narazil na svinčik nebo rekvizitu. Kam to zamést, kam to kopnout? Udělejme si v tom pořádek. Tady, to je třeba Mader,” ruka nemytá popadne kýbl se špinavou vodou a smýkne jím po podlaze. „tak a tohle Lukáček,” k Maderovi se přikutýlí piksla se saponátem. „Tohle by mohla být tajemná žena, tohle polák, Schnabe, kdo tam k sakru ještě je, počkat, jo Cháb a Nabokov, který není Nabokov, ale něco jiného,” ke kýblu

létají kusy hmoty ve formě houby na drhnutí, kartáče, nůžek na nehty a další nepřístojnosti. Nemytá osoba stojí před hromadou, které vévodí kýbl se špinavou vodou. Špína za nehty se přiblíží k bradě a poškrábe ji. Nemytá a přesto hledá řád, jistotu, že pokud pohne s tímto, to druhé se v existenciální krizi nezhroutí až podlahu. Musí se v tom udělat pořádek, myslí si.

Lukáček čekal na návštěvníka bez ustání už šestnáct stran. Dočkal se jen pošťáka a obsílky od milé, ale nemilované sestřičky. A že prý neteřinka přijede, zní Lukáčkovi hlavou a že prý se u něho ubytuje na dostatečně dlouhou dobu, aby potratila v místním ovzduší ten počínající chrchel. Snad nám holčička ve čtrnácti nezačala kouřit, zděsil se Lukáček. Snad se ta chuděrka jen nastudila v chladném pražském povětří, vždyť těmi průdchy místo podchodu musí nesmírně profukovat. Zakázat by je měli. No samozřejmě, jak jinak. Lucie tu bude co nevidět, snad dřív, než uběhne dalších šestnáct stránek, zamyslel se Lukáček. Možná by stačilo jen předchozí písmena škrtnout, natáhnout perko a škrtat a škrtat, stajně psaní jako žití. Kam s tím jinam, než pod ochranou vrstvu škrtu. Ať už veřejného nebo osobního. Lukáčka vyrušilo zaklepaní na vnitřní dveře. Snad ne Lucie, vyskočil na nohy nebohý krejčí a popatřil na Naphtu v trenkách.

„Co chcete,“ vyštěkl Lukáček a zase si kecl na židli.

„Pane Lukáčku, nesu vám kalhoty, včera jsem si je nešťastným sledem událostí natrhl. Byl byste od té dobroty a nějak mi je zalátal.“

„Nelátám, opravuji, když už, jsem elitní krejčí, jsem vyhledávaný elitní krejčí, žádná zavšivená švadlena,“ zařval Lukáček a pokusil se ukrýt svůj do pláče se hrnoucí obličej.

„Samozřejmě, chápu a omlouvám se,“ zašeptal vyděšeně Naphta a pokusil se postavit tak, aby nebylo poznat, že vkročil do dílny jen tak, ve spodním prádle, což jeho trenýrkovitost ještě vyzdvihlo.

Trapnost situace navýšila krejčovská panna, která byla nahá zcela.

Lukáček se ale brzy vzpamatoval, protože si jakž takž uvědomil, že mu žárlivost zakalila zrak a že místo oblečeného Naphty vidí Naphtu svlečeného pouze do trenýrek. Jezuita v trenýrkách, k popukání. A tak se začal rychle omlouvat.

„Promiňte pane Naphto, moc se omlouvám, ale rozrušil mne dopis od sestry z Prahy. Víte má mi sem na pár dní přijet neteř a to mne úplně rozhodilo. Jak já se o ni jenom postarám. Jsem starý mládenec a vůbec netuším, co takové čtrnáctileté děvče potřebuje.“

Naphta rozrušen novinkou o příjezdu mladé neteře se málem skácel na podlahu, ale dlouholetý cvik v přetvářce způsobil pouze jeho pomalý přesun od dveří ke stolu, kde se posadil a počal milého Lukáčka uklidňovat.

„Ale milý pane Lukáčku, z toho přeci nemusíte mít obavy. Já vám milerád vypomůžu. Vždyť přeci dobře víte, že mám své dlouholeté zkušenosti z působení v dívčím penzionátu a velmi dobře vím, co taková mladá děvčata potřebují.“

Lukáček sedící nyní naproti Naphtovi si prohlížel řečnického nájemníka krví podlitýma očima a hlavou se mu honily včelijaké myšlenky. Jistě, jistě, že máš bohaté zkušenosti, hlavně s przněním, ty stará otlemená stvůro. Pročpak tě představený školy raději potichu odklidil sem do Davosu a ještě ti k tomu platí nehoráznou apanáž. Ano, tohleto všechno víme, ale teď musím zachovat chladnou hlavu, jinak ti narvu do té tvé nevymáchané huby celou krejčovskou panu i s nůžkami. Ne, ne, těmi ti ustřihnu ptáka, ty zrůdo a plynule navázal na své přivětivé myšlenkové pochody zdvořilou odpovědí.

„Moc vám děkuji pane Naphto. Samozřejmě, že pokud bych potřeboval, zejména v pedagogickém ohledu, poradit, tak se na vás určitě obrátím. Ale vidím, máte natržené kalhoty. Ukažte, já už vám je nějak zalátám, ale promiňte, já huba prostořeká, chtěl jsem říci nějak vyspravím. A copak se vám to prosím vás přihodilo. Snad jste někde na procházce nezakopl. Nejste proboha zraněn, mám tady dokonce lékarničku.“

Naphta se začal ohrazovat, že to nic není, že to byla jenom taková trapná nehoda, kterou ani nemá cenu příliš pro její směšnost rozebírat, ale že mu moc děkuje a že tedy ty nohavice nechá tady na stole a ještě jednou se vrátil k návštěvě neteře, že už se o tom samozřejmě nechce vybavovat, ale že pokud by měl Lukáček málo místa zde dole v přízemí, že je mu ochoten na nějaký ten čas podstoupit zpět jednu z pronajatých místností, protože dobře ví, že děvčata v tomto věku už potřebují trochu toho soukromí a tady dole by si ho asi moc neužila, ale že to samozřejmě vše ponechává na jeho klidném zvážení a že by mu pochopitelně i nadále platil nájem v plné výši.

To už se milý Lukáček málem neudržel. Úplně podvědomě sebral ze stolu velké krejčovské nůžky a začal s nimi stříhat Naphtovy kalhoty a když viděl, co natropil, zarazil se. Možná je čas na malou přestávku, řekl si tiše. Vlastně nemám být proč vzteklý. Je to jen Naphta, jezuita co i pod vycházkovými kalhotami nosí sutanu, aby nebylo vidět, že nosí trenky. Podivín, který ho svým způsobem živí, protože, přízně si, Lukáček byl dobrý krejčí, ale jeho služeb využíval jen on sám. Tučné nájemné, které za Naphtu platili jeho nadřízení, se přeci nedá zahodit chvilkou nekontrolovatelného ničení kalhot.

Naphta šokovaně hleděl na své kalhoty.

„Nové, pane Naphto,“ zařval Lukáček vesele. „Vy si zasloužíte kalhoty úplně nové. Koukal jsem, že se vám prodírají švy, to už se pak kalhoty hodí leda na odstřížky.“

„Ale proč...“ zamumlal Naphta, ale přerušil ho Lukáčkův výskok ze židle.

„Nenechte se dvakrát pobízet, pane Naphto,“ zabřebentil a táhl Naphtu doprostřed místnosti.

„Vezmeme míru, ukažte, zvedněte na moment ruce, ano, tak.“

Lukáček zapadl do profesionální deformace, kdy všechna činnost odehrávala se nezávisle na mozku a ten mohl být elegantně zahlcen pokašláváním teorií o Naphtově přirození, které se mu vznášelo několik okamžiků od obličeje.

Lukáček byl sobec, radikální. Jakýsi neumětel z minulého století udělal z něho legendu naplněnou šlechetností a nezištnou láskou. A to té bradě vousaté jen spíchnul kaťata. Mluvil s ním o počasí, o budoucnosti, o své touze napsat epický román, který chtěl nazvat jménem svého rodného města. Ale brada vousatá jen příkyvovala, reagovala nepřítomně a bručela si jeho jméno. Lukáček. Třešňový vrch. Kouzelný Davos. Láska a portýr. Lukáček. Vrch kouzel. Lukáček. Při placení na Lukáčka upřel pichlavý pohled a řekl: „Člověče, vy o tom asi nevíte, ale jste rozená románová postava. Trochu uhladit výčnělky a je z vás klasické dílo. Rozumíte tomu?“

Ale to neměnilo nic na skutečnosti, že Lukáček byl povaha špínou ochozená, dezinfekcí společenských norem nezasažená.

Lukáčková světlá strana zavřela svá prasečí očka, aby neviděla pravou ruku třímající špendlík o délce tří centimetrů, který právě zajížděl do vnitřní strany Naphtova stehna.

Naphta zaskučel a odskočil od Lukáčka.

„Poslyšte pane Lukáčku, dnes jste nějaký nesoustředěný.“

„Promiňte, dělá mi hlavu neteřinka. Prý onemocněla, potřebuje se nadýchat čerstvého vzduchu. Pražské podchody jsou jako průduchy zpoza polárního kruhu, zakázat by je měly, ale nezakáží a já, ač mám Lucinku moc rád, se o ní bojím, když ji mám na starost. To víte, dnes je to ve světě samý narušený. A slyšel jste co se dnes stalo. Nějaký pobuda prý ubodal pošťákovu dceru. Také jí bylo nějak jako mé neteři. Ale uhlídejte mladou holku plnou života v krejčovské dílně. Neuhlídáte. Uteče se někam bavit a lup ho, já budu do Prahy posílat smuteční oznámení. Jen si představte tu mladou dívku. Nedotčenou. Nevinnou. Do krásy právě pučící“

Naphta se otočil k Lukáčkovu zády.

„Promiňte,“ řekl. „Ale zapomněl jsem vypnout nahoře vaříč. Až budete mít ty kalhoty, houkněte na mě. A s neteří si nedělejte hlavu. Já vám pomohu.“

Vyběhl ze dveří, ani je za sebou nedovřel. Lukáček zahlédl skulinou jak Naphta sice odchází, ale jaksi toporně. Jakoby nesl hrnec plný horké vody.

„Toho se právě bojím, ty chlíváku,“ zašeptal Lukáček.

Dr. Mader mezitím opustil nádražní restauraci a netrvalo to ani příliš dlouho, kdy došel před Lukáčkův domek a potom už to zabralo opravdu málo času, aby stál přímo v krejčovské dílně a udiveně zíral na Naphtovy rozstříhané kalhoty, které momentálně mistr Naphta stejně nepotřeboval, protože ležel pouze v nátělníku a trenýrkách na lůžku a prudce oddychoval, přestože se téměř hned po rozloučení s mistrem krejčím oddal v koupelně krátké masturbaci, která proběhla tak, že si ze spodní části svého šatníku vytáhl časopis s podivným názvem Extáze, který měl s jeho původním zaměřením ještě než ze zdravotních důvodů opustí řád, společný právě onen název, po němž si zbožná mysl vybavila všechno možné, kromě toho, co nabízel onen časopis, i když i dříve byli mistři, kteří si pod náboženskou extází dokázali představit dokonce i ženský orgasmus jak o tom názorně vypovídá sv. Terezie v jednom z římských kostelů. Položil si časopis rozevřený na dvojstránce, kde se dvě ženy v latexových úborech oddávali intenzivním lesbickým radovánkám, na kterých by se jako divák a možná i přímý účastník podílel rád a i ledaskdo jiný než Naphta, který si pravou rukou masíroval svůj zduřelý úd jako o život, což provozoval často a rád i ne jeden čtenář klasické literatury a taktéž bezpochyby i ne jeden autor takovéto literatury, tudíž pohoršení není na místě, ale Lukáček i Mader by jistě neváhali nebohého Naphtu nemilosrdně odsoudit, ačkoli oba dva neměli úplně čisté svědomí ohledně sebeukájecích praktik a jistých sklonů, které ovšem měly s manželskou láskou máloco společného, ale momentálně se oba zaobírali tím, kvůli čemu tady koneckonců Lukáček byl, totiž zkoušením téměř hotového společenského úboru, s nímž se Mader hodlal ukázat na veřejné přednášce dvou slavných filosofů, o nichž už tady myslím byla řeč a o nichž Mader poměrně ze široka podával zprávu Lukáčkově sehnutému nad jeho kalhotami, kterému byli samozřejmě úplně ukradení, ale jak už to tak u holiče nebo krejčího chodí, řeči se vedou až člověk zjistí, že vypustil z huby něco, o čem neměl svému protějšku nic říci, ale už se stalo a z Lukáčkových úst neprozřetelně vyjelo, že se u něj možná na několik dní zastaví jeho mladá neteř a vzápětí nato pocítil náhlé napětí v Maderových spodních končetinách. Mader se pochopitelně snažil nedat svůj zájem nějak očividně najevo, ale tělo ho prozradilo a Lukáčkově bylo jasné, že v Davosu se to hemží samými markýzi de Sady, ale klidně upravoval Maderovi kalhoty dál, ale v duchu již začal psát své sestře dopis, že kvůli silným mrazům a několika lavinám a teroristickým útokům naprosto nepřipadá v úvahu, aby neteř přijela, ale naštěstí se jednalo pouze o imaginární dopis, neboť v případě jeho odeslání, by se v Davosu určitě objevila samotná sestra zřejmě i s neteří, aby zjistila zda-li se už její bratr nadobro nezbláznil. Takže by se mu sice splnil sen a měl by sice neteř na dosah ruky, ale bohužel právě na dosah, protože by tu sní byla ta stará saň, která by se od ní nehla na krok, takže ta dvě nechutná monstra a měl na mysli Naphtu a Madera, by byla z kola ven, ale taktéž včetně něho. A tak se zapadl tento nikdy neodeslaný dopis do jeho hlubin centrálního nervového systému, aby tam dál žil ještě po nějaký čas utajeným životem a vynořil se nečekaně někdy později v nových souvislostech a jak všichni dobře víme z oněch hlubin se občas mohou vynořit nejenom nové matematické rovnice, ale taktéž nestvůrné archetypální bestie zvící velikosti středověkého hladomorů zkombinovaného s úpornou touhou postoupit ve vývoji kamsi dál, tam, do dálek budoucích, kde se bude jíst příborem umytým, dobrý den se bude z pusy i pánovi plivat k nohám jako rozemleté bahno žvýkacího tabáku, tak neuctivě, tak rozkošnický odflákle.

Před Lukáčkem je situace dosti bizarní. V patře se válí, a Lukáček věděl, že to dělá, Naphta s poodhrnutou kutnou zpod které se na svět klube Naphtův chtíč. Ano, dočasně ukojený, ale ta hrůzná potence, která v něm hníje, to pojetí vlastního mužství. Kriste, proběhlo Lukáčkově hlavou, vždyť on tam nahoře, živitel zadělaný, čpí do prostoru. Do mého prostoru.

Situaci okrášloval další pazdrát existence. Mader. Ten vejlupek špatného trávení, který krká labužnický už jen při slovech neteřinka mladinká. Nebo posedla Lukáčka paranoia? Opravdu jsou všichni tak absurdně zaměřeni na příjezd jeho neteře? Holčiček na světě je. Proč zrovna tu jeho holčičku chtěli by ti neurvalci urvat nevinnosti? Lukáček, vrtě hlavou jako pes ocasem před miskou, oznámil Maderovi, že i přes jeho ohavně ochlupené nohy, budou kalhoty snad do týdne hotové. Mader posmutněle poukázal na fakt, že v hotelu má cimru zamluvenou jen do zítřka a že teď, když je ten sjezd plkalů, mu pobyt neprodlouží a jestli by pan Lukáček, byl-li by tak laskav, nevěděl o nějakém pronájmu, o nějakém pokojíku, kde by mohl složit svou hlavu plnou idejí a lásek a kružnic vykroužených kolem pučících řaderek mladých neteřinek. Ne, nenechte se uzakříknout, drahé Maderovo blouznění, hned vedle Naphty je ještě jeden pokoj, volný, pěkný, levně že by ho Lukáček do prostoru pronajal, je prý mu to už úplně všechno u prdele. Mader spokojeně řekl – dobrá tedy, půjdu se na pokoj podívat – a odešel, stejně jako Naphta před okamžikem, dveřmi, jen tak, v trenkách. Lukáček se posadil na štokrle, nejen že zapomněl jaké má Mader míry, a bylo mu to jedno, ale zapomněl i, že Mader se vlastně měl vybourat při akční vsuvce v automobilu a měl přikvačít s jakousi cihlou vzácného kovu a žlutou obálkou a vykřváčet se mu na tepich v předsíni. Tušil, že to všechno se stalo v nestalo. Nebo v permanentně nevysrané souběžné existenci, které někteří přezdírají paralelní běh světa, či paralelní svět a která si to vždycky dokáže užít sakra lépe? Lukáček zařval do sebe, jako mnozí jeho současníci, neslyšně do prostou vlastního trávení zařval, že nenávidí, nekonkrétně, všeobecně, ale zato šíleně. Uklidňující hukot Lukáčkovu bolu byl přerušen neurvalým zabušením na dveře, které tedy náš rozzuřený krejčí s prudkým trhnutím otevřel a před jeho udiveným zrakem se náhle otevřel průchod do jednou takového paralelního světa, ale no vážení, ač je to k nevíře, přesně tohle by mohlo napadnout Lukáčka, pokud by byl jenom trochu spekulativněji založený jedinec, při pohledu na pestrobarevnou obálku jehovistického časopisu Strážní věž, neboť přímo před jeho očima se mu náhle otevíral laskavý svět plný šťastných usměvavých tváří, v němž neexistuje ani sodomie a ani pedofilie, a také tváře nečekaných návštěvníků vyzářovaly na zlostí rozklepaného Lukáčka vlídný klid a mír, které bohužel nezaklepaly u těch pravých dveří a které se navíc staly nevinnou obětí neurvalcova hněvu trpícího už také zvukovými halucinacemi proměňujícími nikoli víno ve vodu, ale zdvořilé zaklepání za neurvalé zabušení, jemuž vděčili naši mírumilovní poslové lásky a štěstí za příval naprosto neurvalých a hrubých nadávek mezi nimiž se jeho hlasitě „běžte do prdele“ vyjímalo jako neposkvrněné panenství mezi hulákající nadrženu soldateskou a jeho hlasitě láteření dolehlo dokonce i uším doktora Madera tápajícího v tmavé chodbičce oddělující jeho provizorní útočiště od Naphtovy sluje hříšnickovy a vedoucí také na záchod, kam se také chtěl propracovat a kam se také nakonec dostal a při tom šmátrání shodil z botníku láhev s mlékem, kterou si tam včera zapomněl Naphta, jemuž lékař doporučil vypít nejméně dva litry tohoto požehnaného nápoje, takže zvuk tříštícího se skla promíšený s nezřetelným vrískotem přicházejícím zespoda z dílny, vytrhl konečně také Naphtu z jeho vytržení mysli, takže když vyšel na chodbu, aby si posvítíl na neznámého výtržníka uviděl za pootevřenými dveřmi od toalety skloněnou mužskou postavu pravidelně pohybující hýžděmi a vydávající prapodivné odporné zvuky a Naphta si uvědomil, že v silném rozrušení ze zpráv o příjezdu Lukáčkovy neteře, zapomněl jeden z mnoha svých pánských časopisů vedle mísy a tak raději opět potichu zalezl do své nory, z níž se vynořil až v okamžiku, kdy bylo jasné, že nevítaný návštěvník se po vykonání potřeby potají a provinile plíží kolem jeho dveří, které tady jako náhodou otevřel, právě v okamžiku, kdy kolem téměř po špičkách onen nevítaný host, který z toho málem dostal infarkt a tak nejednou stáli proti sobě dva rozpačití muži v trenýrkách a nezbylo jim než formální představení a v chodbičce zaznělo doktor Mader, velice mne těší a vzápětí doktor Naphta, také mne převelice těší a Mader si uvědomil jakému smrtelnému nebezpečí to vlastně unikl, protože úplně zapomněl v rozrušení mysli způsobeném Lukáčkovým prořeknutím, že tady v podkroví ještě přebývá

nějaký podnájemník a Naphta si zároveň ujasnil, že je vlastně absolutně nepřipustné pozvat tohoto vykuleného chlapa s křivýma nohama a nafouklým břichem k sobě, protože pan doktor by se podivil oné hromadě pornografických časopisů u postele a doktor Mader se také skutečně podivil, protože je také opravdu zahlédl, ale nadal to na sobě znát a ještě jednou vyjádřil potěšení z tak nečekaného seznámení a dal se pomalu na ústup, na který se již před chvílí dali i poslové světla a lásky od Lukáčkových dveří, který ovšem proběhl ve stylu spas se kdo můžeš pokud možno, co nejrychleji a to už Lukáček zuřivě uvnitř dílny prohrabával almaru, aby tam našel svoji starou kulovnici, na které se ještě ozývaly dozvuky zubů Lukáčkovy babičky, která před šedesáti osmi lety zachránila ze spárů smrti jistého Františka Lukáčka tím, že se zahryzla do mysliveckého mundůru a následně do myslivecké kulovnice a tím umožnila Lukáčkově strategický útěk přes bažiny sudetské krajiny. Jak lze správně usoudit, jednalo se o Lukáčkovu dědu, který za odměnu babičce stvořil dva sirotky a pak si sobecky umřel na smrt zastřelením z ruky pouhého vojína Wermachtu Schnabeho. Dědeček Maderův v moment smrti Lukáčkovu dědu klečel v trávě a klel jako pohan, protože se mu na louce u skotské vsi vysypal paklík s tabákem a on, vybíraje z vysypaného tabáku brouky, hleděl za odcházejícími sukněmi své vyvolené, která za pouhé dva měsíce volila zcela po svém a vdala se za dědečkova soka, na což Mader momentálně neměl ani pomyšlení, protože se protloukal zatuchle tmavou chodbou zpět do svého kamrlíku, brblaje si o pornografii, kterou by měli postavit mimo zákon a ne jí stavět na piedestal hned vedle Kafky a bůhví koho ještě, protože piedestal, ten je tu pro hodnoty a ne podhodnoty. V pralese vlastního kamrlíku našel postel a natáhl se na ni. Kam zamířit svůj život nevěděl, připadal si kvůli tomu jako pubescent zavalený vyrážkou lásky, ale zároveň tak mladý, tak, kupodivu, žádoucí. Představa příjezdu neteře pana Lukáčka uváděla Madera do tranzu, ač nechápal proč. Nikdy ji neviděl, ani o ní neslyšel, jen ta představa neposkvrněné krásy, mužnou láskou neučesaných vlasů, očí vypitých právě jeho ústy, Mader se překulil na bok a pokusil se zavřít oči, ale pohled na podobiznu Lukáčka, která na něj zírala škvírou v pootevřených dveřích z Lukáčkovu skutečného obličej, ho vyděsil natolik, že oči pro jistotu nezavřel a místo toho otevřel ústa, aby z nich vydával otázku – přejete si? Lukáčkův obličej chvatně zmizel v přítmi chodby a nechal za sebou jen překvapenou odpověď pronesenou opakovaně a šeptem – Lucie, Lucie, Lucie, ... V rohu místnosti se mohl pohnout podivný stín s osmi končetinami. Kolem by mohl proběhnout dav rozhořčených sedláků se sudlicemi. Mohlo se stát cokoliv, jen ne to, co se skutečně stalo.

Domem se rozezněl voňavý hlásek, který zval k doteku, k polaskání.

„Strýčku, přijela jsem dřív, maminka říkala, že to tak bude lepší.“

Maderovi se rozklepala ležící kolena. Naphta v tu chvíli ejakuloval do připraveného kelímku od jogurtu. A Lukáčkovu kolena zbledla zároveň s jeho obličejem.

Také se vám určitě stalo, že jste ve výtahu zmáčli špatné tlačítko a dojeli tak do jiného patra než jste původně zamýšleli? Začínám si myslet, že už jsme v tom zaplivaném podlaží lidského podvědomí strávili dost času a mám obavy, že ho tam ještě spousty strávíme, takže by nám neuškodil malý výlet do jiných a vyšších pater našeho vědomí a možná by nebylo na škodu zajet si až do patra nejvyššího, totiž až do oblasti té nejvyšší spirituality, do říše platonských idejí, kde můžeme potkat kupříkladu personifikovaný čistý rozum nebo rovnou nějaké úhledné nekonečno jako například nekonečno všech přirozených čísel a také dokonalé trojúhelníky a jiná zajímavá geometrická tělesa. Mám pocit, že ještě než se nám před nosem, ovšemže obrazným nosem, neboť abychom mohli navštívit čisté ideality museli jsme se sami v takové nehmotné objekty proměnit a těm už ovšem čas a prostor připadají jako duhové kuličky z chlapeckých her, jsem zahlédl, kterak rázná sestra mistra Lukáčka odtrhla tohoto starého pošetilce od jeho kelímku od jogurtu a poté byl zasypán přívalem facek a obhroublých, ale oprávněných nadávek. Co se dále odehrálo v prvním patře s Maderem a Naphtou už mi uniklo a také jsem vlastně ani nepostřehl, co mezitím prováděla Lucie. Ale

zanechme tu směšnou bandu jejich patáliím a vyjedme našim čarovným výtahem vzhůru k nebesům toho nejčistšího božství. Ale co to, co se to děje? Jaké hrůzné otřesy zachvátily naši kabinu, jaký to pekelný lomoz a děsivé skřípání. Snad se nepřetrhlo ocelové lano ve strojovně, snad se již neřítíme výtahovou šachtou zpět do těch odporných hlubin lidského podvědomí? Ha, zdá se že to ustalo, ano už je potom, ale ten svistot a skřípot a lomoz byly nepředstavitelně nesnesitelné. Avšak poutník do nejvyšších sfér musí být prost zbabělých obav a všeliké připosranosti. Takoví nikdy nepřekročí práh chrámu moudrosti a ryzího vědění. Takoví si budou myslet sedě na nočníku, že shlíží na svět z výšin pozlaceného trůnu. Nechme je tam tedy sedět a pojdme směle dál. Dveře našeho výtahu se asi trochu vykřivily, proto tak vržou, ale vida vida, to by mne ani ve snu nenapadlo, že vstup do platonovy říše idejí bude vypadat navlas stejně jako třetí patro sanatoria Berghof, Krucifix, to je ale nemilé překvapení, vždyť Platon nám to popsal úplně jinak. Zmocňuje se mne neblahá tucha, že se někde stala chyba a navíc jak pozorují máme bytnost ideálních matematických bodů, tudíž cestování v čase je pro nás lehčí než prd. Jakýsi nepřející duch nám zřejmě zhatil naše plány a já tuším, co by to mohlo být za příšeru. Jistěže ze za tím nemůže stát nikdo jiný, než ten vyčpěle perverzní duch každodennosti, ale na nás si holenku jen tak nepřijdeš. Jen co to tady vyřídíme, půjdu si tě najít a rozbiju ti držku, že tě nepozná vlastní máma, udělám z tebe španělského ptáčka. Ale pozor, na konci chodby jsou pootevřeny dveře od hotelového pokoje. Nuže jdeme. Kdopak tady asi bydlí, jakápak lidská nestvůra osídlila tento luxusní brloh. Třesu se doslova netrpělivou zvědavostí a doufám, že vy také. Jak vzrušující pohybovat se po hotelových chodbách jako neviditelný ideální bod. Ale vždyť v tomto pokoji je ubytován dr.Scotola, takže se přeci jenom jakousi podivnou oklikou dostaneme do chrámu poznání. Ježíšimárjá, slyšíte to taky, to snad nemůže být pravda. Já slyším zvuk puštěné televize. No tohleto, takový veleduch a televize, ale patrně pouze uvolněně odpočívá po náročné celodenní duševní práci.

Pootevřenými dveřmi proniklo do pokoje dr.Scotoly několik neviditelných matematických bodů a strnuli děsem a odporem, protože na obrazovce se míhalo několik nahých zadků a nemohlo být pochyb, že se jedná o drsné porno, díky kterému se prokrvuje spodní část těla na mez snad až neúnosnou. Dr.Scotola sedíc na kanapíčku se chápe svého zduření a pomalým, ale samozřejmým pohybem nahoru a dolů, napovídá prostotu, že teď je chvíle na zrychlený dech a zpomalené myšlení. Zorničky dra Scotoly zírají na svázaná těla pornoherců, kde jedno snaží se pozřít vášní druhé, a předávají náhle odkrvenému mozku informace o nádech uherečky, která tímto vdechla zmařený osud, jenž se rýsoval ještě den před natáčením zcela jinak. Trapnost situace, kdy tělo pro trochu finančního obnosu zatáhlo duši do temné sluje, kde jí probodalo údy, do huby narvalo v močce vyválené ponožky a jistým popřením Pythagorových vět ji znásilnilo, se projeví hned druhý den, v kterémžto se vydá herečka slasti zaplatit dluhy a zeptat se v agentuře po normální práci. Někde na place, nějakou komedii by si ráda střihla. Zatímco polyká se spermatem i hořkost vlastního konce a dr. Scotola ejakuluje do připraveného kapesníčku, který hned vyhazuje do odpadkového koše, který snad ráno odnese posluha hotelu, předivo vymyšlených osudů se splétá do neřešitelných uzlů, v kterých uvízne jak parnoherečka, tak i parnohereččin psík a kupodivu i dr.Scotola, který v tomto případě bude vystupovat pod jménem Dekle Jaroslav, ctihodný to občan bez závazků, turista po krásách matematických rovnic a filozofických debat vedených ve dvě ráno nad přeplněným popelníkem a mapami duše, kde většina krajinných záhybu a ohybů je řešena tužkou vepsaným nápisem hic sunt leones, kde leones dalo by se nahradit elegantnějším hovno a sračky.

Ale vykašleme se na dra Scotolu i jeho porno, chlípnosti je na světě dost. Zabouchněme radši uraženě dveře a nechme tam toho moudrého idiota věnovat se samohaně. Chodba je dlouhá a hned támhle o kousek se rozlévají na stěně další pootevřené dveře, které zvrací na naši pozornost debakl vlastního ponížení a zruďného sebepohrdání, které leží na pelechu

vymalované do těchto řádků třeba jako pes přivázaný k vlastní noze vlastním ocasem. Peřina je odhozená, při bližším pohledu jdou vidět otevřené rány, zpřelámané kosti tu a tam zkrášlují protrženou kůži svou až výsměšnou bělostí, oči psa jsou zality betonem nenávisti k sobě samému. Vezměme na nočním stolečku ležící klíšťky a odhrňme psovi pysky, každý pes se pozná podle stavu zubů. Dech dějin se vyvalil z útrob psí huby a my, zalknuti ustupujeme o kus dál. Se směsicí lítosti a odporu pozorujeme chcípající organismus, k noze přivázaný ocas se pokusí o optimistické zavrtění plné radosti, ale my pozorujeme jen záškuby křeče, z nozder vytéká na matraci hlen. Za námi se náhle ozve hlas. Otočme se. V křesle sedí muž. Oči upřené na naši neviditelnost, pročesává si prsty hustý plnovous. Před námi se rozkládá F.M.Dostojevskij, který se právě vracel z herny, kde prohrál jako již pokolikáté úplně vše. Zoufalí lidé dělají zoufalé věci a milého Filoktije Myronoviče nenapadlo nic chytřejšího, než vyjet do čtvrtého patra, kde hodlal navštívit Sylvia Mária da Cundhu, ředitele a šéfa Mezinárodního fondu, s nímž se několikrát potkal právě u rulety, a hodlal ho co neponíženěji požádat o drobnou finanční výpomoc, ale ke dveřím označených číslem 96 již nedošel, protože před pootevřenými dveřmi prázdného pokoje 94 ho schvátíl epileptický záchvat. Už ve výtahu, zkroušený výčitkami svědomí, cítil, že je mu nějak nevolno a cítil, že by to na něho zase mohlo přijít a snažil se silou vůle příchodu záchvatu zabránit, ale děsivé výkřiky doprovázený šíleným chechtem vycházející z pokoje Mária Sylvia da Cundha v něm prolomily jakousi bariéru. Před tím než se skácel na podlahu, kde ho také slintajícího a zmítaného mocným třesem a téměř v bezvědomí, objevily dvě polonahé prostitutky, které na chvíli přestaly obšťastňovat spoutaného Sylvia, neboť chroptění a jakési bušení ozývající se za dveřmi bylo čím dál tím nesnesitelnější, mu před očima vyvstal jeden z výjevů z jeho rozepsaného románu Vyvrhelové.

Holky byly naštěstí zvyklé na ledacos a tak je nějaký epileptický záchvat nemohl vyvést z rovnováhy. Zatáhly duchapřítomně nebohého Filoktije do pokoje, což se očividně nelíbilo MARIOVI, ale nemohl se k tomu vyjádřit, protože byl nejenom dobře svázaný, ale také proto, že měl v puse roubík z použitých dámských kalhotek, takže se jenom divoce zmítal na posteli a koulel ještě divočeji svými černými očima. Sissi, pohledná blondýna, jejíž impozantní prsa vystupovala z koženého korzetu jako dva horkovzdušné balóny, odběhla do koupelny a málem uklouzla po parketách, protože kdosi v chvatu a zmatku předchozích chvil rozšlápl tubu s lubrikantem, který vytvořil na podlaze zrádné pasti. Vrátila se s chladičem na víno plným ledu. Studené krupobití zřejmě trochu pomohlo, neboť zmítání vousatého muže trochu polevilo, ale přesto ještě kopnul nohou tak šikovně, že patou dopadl na dálkový ovládač velkoplošné televize, takže výjevy v pokoji byly obohaceny končící reklamou na jakýsi úžasný šampón, jehož přednosti na obrazovce demonstrovala jakási standardní kráska potřásající hlavou tak, aby její dlouhé rezavé vlasy vytvářely vlnící se vodopád a potom do pokoje vtrhly noční zprávy se záběry jakési demonstrace kdesi v Řecku. Také Angela nelenila, neboť si povšimla MARIOVA fialového obličejce a správně usoudila, že pokud mu nevyndá z pusu pomočené kalhotky, budou si muset v Mezinárodním měnovém fondu najít nového šéfa, takže mu je vytáhla z pusu, ale prozřetelně poloudušenému muži neuvolnila pouta. Sotva popadl dech, začal nadávat jako dlaždič. „To jste se snad, kurva, zbláznily, vy kurvy posraný. Zatáhnout sem nějakýho chlapa, to mi ještě scházelo, kurva, kurva...“ a v tu chvíli také konečně přišel k vědomí Filoktije Myronovič, který zjistil, že se již nedívá na umírajícího, dobitého psa, ale na rozrušeného pána s fialovým obličejem přivázaného jak za ruce, tak za nohy k velké posteli s baldachýnem, kterému navíc čouhal kus umělého penisu z řitního otvoru a když trochu pootočil hlavu, uviděl, jak se nad ním houpají čtyři pěkně vytvarovaná prsa, což ho zaujalo a dále zahlédl jedno oholené ženské přirození a čtyři dlouhé nohy v černých punčocháčích a nechyběly tam ani podvazkové pásy a hned vedle své hlavy zahlédl pohozené dūtky a začal se zděšeně modlit k Panně Marii, neboť mu bylo naprosto zřejmé, že se po smrti dostal patrně do pekla. Dále slyšel onoho podivného muže, v

němž nakonec poznal svého příležitostného známého z rulety, kterak pobízí ony dvě dámy, patrně prostitutky, aby toho šmejda, patrně jeho, Filoktije Myronoviče, okamžitě vyhodily ven z pokoje. Na to mu ale Sissi odpověděla, „zavři už konečně tu svoji hubu debile. Jsi normální? Vyhazovat polomrtvého chlapa. Ještě cekneš a narvu ti do tvý huby ty kalhotky. Jasný.“ Ale to už se podařilo Filoktiji posadit a začal se horečnatě omlouvat za přerušeni večírku a že už raději půjde. Mária to velmi potěšilo a nabídl mu, že pokud vypadne co nejrychleji a zapomene na to, co tady viděl, dostane větší finanční obnos a najednou mu bylo jasné, že pokud to ten divný vousáč přijme, bude mu platit až do konce života a Filoktij se při zmínce o penězích nejprve zachvěl radostí, prachy, prachy, to je ono, to potřebuji, protože se z těch podělaných sraček nikdy nedostanu, ani kdybych denně napsal třeba tisíc stránek, nikdy, nikdy a potom ale vnitřně téměř úplně zkameněl a uvědomil si, že pokud si teď ty peníze vezme, tak do konce života už nenapíše jedinou kloudnou větu. Začal se tedy neohrabaně zvedat, jednou málem upadl, ale naštěstí ho Angela zachytila. Potom chvíli, již ve stoje jen tak vrávorál a potom jim poděkoval za pomoc a s mírnou úklonou se vypoťácel na chodbu. Mário zařval na Sissi. „Kurva, dělej, vytáhni nějaký prachy z nočního stolku a běž to tomu chlapovi dát. Rychle.“ A tak ještě na chodbě ucítil Filokteje Myronoviče závan levandulové vůně a dále ucítil jak mu nějaké prsatá blondýna vrazila do ruky velikou hrst velkých, zmuchlaných bankovek. Děvka se rozpačitě pousmála a řekla, „promiňte, ale musím to udělat“, a než se vzpamatoval byla zase pryč. S vypětím posledních sil se dopotácel do svého pokoje a jeho cesta byla snadno vystopovatelná, neboť byla označena stopami v podobě tu a tam upadlých pět seti eurových bankovek. Již u sebe v pokoji, když dopadl plnou váhou do křesla, které málem nevydrželo tím náhlý nápor, drže v rukou zmuchlané bankovky si řekl, že to asi nakonec bylo peklo, které ho ale nepochopitelně opět vyvrhlo zpět na zem, aby trpěl ještě více a věděl, že jediná cesta, jak uniknout tomu prokletí je zbavit se těch barevných papírků a to pokud možno co nejrychleji a tak otevřel okno a z třetího patra se těsně po půlnoci začaly snášet stovky bankovek vysoké nominální hodnoty, které po dopadu před vchod způsobily nemalé pozdvižení nejenom mezi personálem, ale i mezi návštěvníky hotelu. Filokteje Myronoviče se zastlal do peřin a zavřel oči. My, jakožto špatně vyložené fyzikální body, se vtělíme pomalu do mysli génia a necháme si zdát jeho sen, kde hlavní roli sehraje slovo já a kde Mader seděl na posteli, nespál, ale s napětím, stejně jako Naphta a Lukáček, poslouchal, zda se ten libý hlásek ozve ještě jednou. A opravdu, po schodech se do patra vyplazila slova čtrnáctileté nepolíbené neteřinky. A že prý – „strýčku, kde jsi?“ „Už běžím,“ ozval se Lukáček a patrem se rozlehly troje spěchající kroky a nejedno pošťouchnutí loktem.

Před Lucií se zjevila podivná směs nahých kolen a napřažených rukou, kde lascivní úsměv následoval hned za tím opatrovnickým, aby se slil do úsměvu kolektivně perverzního, kdy Naphta převzal pro tu chvíli vládu nad třemi těly a políbil Lucií na líčko, aby ta se pokusila potlačit odpor, který se jí rozlil celým tělem.

Slovo strýčku následované otazníkem posadilo Lucií na židly k jídelnímu stolu a mužské trojtělí připoutalo k plotně a ohříváné omáčce, kterou Lukáčkova ruka vyndala z lednice a ta Maderova počala míchat lžící. Na talíři se zjevili čtyři kola knedlíku potopení v kouřící omáčce, na mase se rukou Maderovou ocitla snítka kopru a Luciina ústa se s praidelností otvírala a zavírala až do večerního dobrou noc strýčku. Trojtělí se pokusilo vložit do peřin k Lucií i sebe, ale jakási jeho součást se vzepřela a zavřela dveře s měkkým příslibem, že kdo sáhne na kliku bude do minuty mrtev. Na jídelním stole se za asistence nože rozpojila těla na původní prvky a sen Filokteje Myronoviče se přesunul do jiných oblastí, kde slavil svatbu s jakousi Alenou Kurveninovou a kde už se Mader s Naphtou a Lukáčkem nevyskytovali. Což neznamená, že bychom naše milé hrdiny opustili. V žádném případě. Snová podoba Lucie se po chvílkové hrůze z budoucnosti v posteli převálila a konečně zavřela oči. A tu trojtělí zase na chvíli ožilo a pokusilo se vylézt na komín místní továrny, kdy visela za utržené nožičky

veverka, aby se trojtělí převtělilo v samotnou veverka a zanechala zbídačenou podobu Lucie zemřít v probuzení jak Lucie, tak i Filekteje Myronoviče, aby se děj zase vložil do oněch zvědavých fyzikálních bodů v prostoru, kterými jsme, a které nás s elegantností sobě vlastní přenesou zpět do výtahu, kde zmáčkneme tlačítko s číslem nula, jež se z důvodu zdárného pokračování pokusíme navštívit. Nulté patro našeho vědomí. Ta nudná přítomnost ve všednosti, do které nás výtah nakašlal.

Pod schody stojí Lucie. Její třetí zvolání strýčku následované otazníkem v Maderovi mělo vyvolat lačnou vášeň, skrytou, ututlanou, předpokládalo se, že nevstane, že se bude vůči Lucii chovat odtažitě, přezíravě. Jemu je hořkých šedesát, jí slad'oučkových čtrnáct. Ve vedlejším pokoji se na Naphtově tváři rozlínul úsměv. On ví jak, on ví proč, on ví kdy, on ví, že moment okouzlení v jeho případě nastal už v momentu prvního zvolání, teď musí utužit své charisma a nechat lásku, ať se chopí Lucie a zaměří její oči jeho směrem. Lukáček se uklidnil. Rukou oprášil smýtko na rameni a prostým – Ahoj Lucko, jaká byla cesta – se se svou neteří přivítal. Naphta seděl na posteli. Mader také. A oba čekali na příležitost oslovit svou minulost krásnou budoucností.

Obloha byla modrá jako safír a dr. Mader se do ní přímo vpíjel svým krátkozrakým pohledem, když na chvíli vzhlédl od rozepsané novely, která se mu rozvalovala na psacím stole s nestoudností rozevřeného ohanbí. Modř safírová jako tyrkysový rubín patrně hnula čímsi v Maderově svědomí a on se náhle dávivě pozvracel a rukopis oplzlé pornografie pokryl se v tu ránu nestrávenými zbytky opulentní hotelové snídaně, neboť musíme čtenáři připomenout, že dr. Mader sepisoval svoje oplzlosti ve třetím nebo snad čtvrtém patře opulentního sanatoria Berghof v Davosu a že účelem jeho pobytu v neobvyklé nadmořské výšce nebylo sepisování pornografie nýbrž účast na filosofickém sympoziu, které bylo v plném rozpuku a proudu a dnes mělo dojít přímo k vyvrcholení a korunování celé akce všemi účastníky dlouze očekávanou přednáškou, ale o tom snad něco později.

V koupelně, kam náš hrdina rychle odběhl, aby zabránil ještě větší zkáze, obraz v zrcadle Maderovi odhalil nejenom strhaný obličej, ale také tu okolnost, že se musí oholit a že si musí bezodkladně dojít dolů do vsi pro svůj nový oblek, který si nechal ušít od místního krejčího Lukáčka a při tom si také uvědomil, že se u něho určitě potká s jeho čtrnáctiletou neteří, která u něj trávila své zimní prázdniny a že se patrně také nevyhne setkání s tím nadmíru odpudivým a arogantním Naphtou. Mader vystrachal z příruční tašky holicí strojek a začal jím bzučet po vlastní bradě, přemýšleje o absurdnosti doby, kdy se holicím náčiním člověk nemůže podřezat, ale jen sprostě oholit. Přijel na filozofické sympozium a přitom strávil již několik dní zavřen v malé místnosti sanatoria Berghof s perem v ruce a mírně vzrušen psal o Lucii, o Naphtovi, o Lukáčkovi a samozřejmě i o sobě. Vykreslil se pěkně, jen co je pravda. Místo muže myšlenek, perverzní stařec, toužící po panenské bláně. Pokusil se holicím strojkem přejet přes obličej a vyhladit tak strhané rysy. Ale jen mu zrudla podrážděná škára. Položil strojek na umyvadlo a navlékl si manžestráky, přehodil si přes záda slušivý, ale již trochu zašlý kabát a zavřel za sebou dveře pokoje. Ve vstupní hale sanatoria se hemžila turistická čeládka, jejíž společným znakem byla otylost a jistá existencionální dýchavičnost, která se tloukla okolí prázdnými pohledy a chutí rozedrat pohlaví opačného pohlaví jen pro tu zábavu, nebo nudu. Doktor Mader plavně procupital vchodem a ocítl se v nepříjemné vánici. Lukáček bydlí dole ve městě, dnes večer má přednášku přední francouzský filozof Marcel Gauchet, na jeho přísně logické argumenty týkající se smrti všeho náboženství v západní společnosti, byl Mader nanejvíš zvědavý, v lecčems s ním nesouhlasil a chtěl si poslechnout, s čím konkrétně, a jestli vůbec, u Gaucheta nesouhlasí. Připadal si jako předepsaný nějakou marketingovou společností, která říká – nesouhlasíš – ale proč neřekne. Nedaleko sanatoria byla autobusová zastávka. Vyhledal si spoj mířící k Lukáčkovi a schoulil se ke stěně zastávky, aby na něj nefoukal ledový vítr. Autobus tu bude za deset minut, spousta času na to

odsoudit celou lidskou existenci, vymyslet její nový koncept a zagestikulovat na kolemjdoucí v němém proslovu opovržení.

Kdyby byl býval čekal na příhodný autobusový spoj místo dr.Madera nějaký meteorolog, byla by povětrnostní a klimatologická situace odehrávající se kolem a nad autobusovou zastávkou vnímána zcela jiným prizmatem než jak ji vnímal náš filosof, který ohodnotil celé to podělané počasí několika velmi pepnými slovy, které zde pro jejich sprostotu nemůžeme uvést, neboť se zde přeci pohybujeme v prostoru hlubokomyslného filosofického díla ,které se pouze přibližně tváří jako nějaký román na pokračování. Náš případný klimatolog,muž plně oddán svému povolání, který sotva překročil padesátku a který celou svoji postavou připomínal ošlehaného a zkušeného člena horské záchranné služby,by se na rozdíl od dr.Madera vůbec nepodivil náhlé a rychlé změně počasí, neboť taková náhlá střída povětrnostních podmínek , ke které právě došlo nad davoským údolem ,by mu připadla jako zcela normální jev, protože začátkem jara se od počasí nedalo nic jiného očekávat a letný pohled případného zvědavce do statistických přehledů a meteorologických záznamů o průběhu klimatologických poměrů za několik posledních let, by mu musel meteorologův názor jenom potvrdit a potvrzovala ho i právě proběhnuvší změna ,neboť sněžení a prudký vítr byly náhle a pro mnohé nezasvěcené nečekaně nahrazeny nádhernou tyrkysově modrou oblohou,jejíž zbarvení nemohlo nepřipomínat nádhernou červeň rozžářeného rubínu zdobícímu prsten nepředstavitelné ceny krášílí ruku nepředstavitelně krásné ženy, jejíž jméno bylo Romea a která právě stoupala i se svým milencem Giuliem v pohupující se kabině lanovky do závratných nadmořských výšek, neboť naše zamilovaná dvojice měla v úmyslu prožít den nejenom ve vzájemných objetích, ale také lyžováním a oba také přivítali nečekanou změnu počasí jako malý zázrak a vůbec přitom nepomysleli na nemorálnost svého počínání, neboť Romea byla čerstvou novomanželkou a jejím mužem nebyl nikdo jiný než věhlasný myslitel Gauchet ,který ovšem měl úplně jiné starosti než přemýšlet o potulkách své nádherné ženy a už vůbec neměl čas sledovat pozoruhodné,byť vcelku běžné,změny počasí, jež probíhaly v rozsáhlém pásu hor ,takže zasáhly až daleko na severu Innsbruck a pokud se nemýlím také je pocítili obyvatelé ŠUMAVY.

Náš mužný meteorolog,herr Braun,byl vytržen ze svých odborných úvah příjezdem místního autobusu a tak mu nezbylo nic jiného než nastoupit a opustit náš příběh, ale nikde není psáno,že se s ním ještě nepotkáme.Při nastupování se musel vyhnout menšímu plešatému muži ve lyžařském úboru,který poměrně obtížně zápasil s lyžemi a hůlkami a chvíli to trvalo než se mu podařilo vystoupit a samozřejmě ,že jeho výstup neunikl pozornosti dr.Madera, který ke své nelibosti rozpoznal v nemotorném lyžaři jezuitu Naphtu, který Madera pochopitelně také zahlédl a hned se k němu hlásil a udělal to tak nešikovně, že zabránil Maderovi uniknout do autobusu a zmizet i s našim klimatologem někam daleko, kde už měl jednu provždy klid třeba i od takových dotěrů a hlupáků mezi něž počítal také milého Naphtu.

„To je ale milé překvapení Madere“,zahalekal udýchaný Naphta,“ vás mi poslalo do cesty snad samo nebe“.Vážně,jsem velmi rád,že vás tady tak nečekaně potkávám a rád bych toho využil,abych vás vyzval ke společnému sportovnímu výletu.Ano,ano,pojd'te si se mnou zalyžovat“. Mader se zprvu tomuto šílenému nápadu bránil ,že na tom nestál již mnoho let a že na takové eskapády ani není pořádně vybaven,ale vše marno...za dvě hodiny již seděl společně s Naphtou i s lyžemi a hůlkami v kabině lanovky a za společného pohupování stoupali stále výš a výš k vrcholu Gloggsbergu,kde se již také nalézal Giulio se záletnou Romeou a nalézalo se tam ještě mnoho jiných milovníků zimních sportů a nad vrcholky hor právě také přelétal neviditelný bombardér amerického letectva,tzv.Stealth,který byl ve vzduchu již několik hodin.Na svoji misi vyletěl z letadlové lodi Kennedy a cílem jeho letu byla přísně utajená vojenská základna v Laponsku,kde měla posádka ,kapitán Eliot ,plukovník Bead a ještě několik jiných přísně utajených agentů složit několik kanystrů s novým

nervovým plynem Adler III, který měl několik výtečných předností a jedna z nejlepších byla ta, že způsoboval v myslích zasažených protivníků několikanásobný rozštěp jejich nepřátelských osobností a tudíž z nich učinil osoby neschopné jakékoli smysluplné bojové akce a navíc vytvářel na bojišti vysoce humornou situaci zaplněnou spoustou zmatkujících schizofreniků...